UNIVERSITY LIBRARY MADRAS

CONTENTS

		PAGE
1.	The late Mr. K. P. M. Menon	
2.	Education—Edgar A. Guest	1
3.	Guruvayurappan Buildings—T. V.	2
4.	Benefits of Life Insurance.—M. Bharathan, Senior Intermediate ...	4
5.	സ്വാഗതം—കവിമണി കെ. സി. കുട്യപ്പനമ്പ്യാർ	6
6.	മറുനാട്ടുകളിലെ വിദ്യാലയങ്ങൾ—വി. ആർ. മേനോൻ, സ്കൂൾഫൈനൽ വിദ്യാർത്ഥി ...	7
7.	നിർമ്മലപ്രേമം ജയിപ്പൂതാക—കെ. യം., സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി	9
8.	The Zamorin's College Prize Day.—R. K.	11
9.	സംയമരായ്—പൂർവ്വഭാഗം, ടി. വി. പരമേശ്വരയ്യർ	17
	ഉത്തരഭാഗം—പി. കെ. ഏട്ടനുണ്ണി രാജ	19
10.	ഘാതകന്റെ ഘാതകൻ—പി. കുട്ടിശങ്കരപ്പണിക്കർ, ജൂനിയർ വിദ്യാർത്ഥി ...	21
11.	The Island of Chess.—P. R. Sitaraman, Senior Intermediate ...	27
12.	A Goddess.—V. Sarvotham, Senior Intermediate	32
13.	ഉപഹാരം—വിദ്വാൻ വി. എം. ഗോവിന്ദമേനോൻ	33
14.	ഗീത—പി. കെ. കരുണാകരമേനോൻ സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി	35
15.	India's First Residential University.—A Muslim Student ...	38
16.	The Triumph of Cupid—S. Subramanian, Junior Intermediate ...	40
17.	എന്റെ അനുഭവം—എം. പി. കോമൻമേനോൻ, സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി ...	43
18.	മായപോൽ സ്വപ്നവും പോയ്മാഞ്ഞു—പി. പി. അനന്തനാരായണൻ, സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി	46
19.	A Trip to Karachi—Principal A. V. K. Krishna Menon ...	48
20.	The College Parliament—K. P. Vasudeva Menon, Senior Intermediate...	54
21	The College Hostel Day—P. K. S.	55
22	The Behar Relief Fund Account	56
23.	Our Competition Page	57
24	Our Exchange List	58

Editors—
1. M. P. Sivadasa Menon, M. A.
2. T. V. Rayarappa Kurup, B. A., L. T.

The Late Mr. K. P. M. Menon.

A condolence meeting of the staff and the students of the Zamorin's College was held in the English Lecture Hall on the 5th February at 1 p. m. The Principal, Mr. A. V. K. Krishna Menon, who presided on the occasion said :—

"I have called this meeting of the staff and the students in order to pay our humble tribute to the late Mr. K. P. M. Menon who was a distinguished alumnus of this college and to express our deep sorrow at his sad, sudden and premature death.

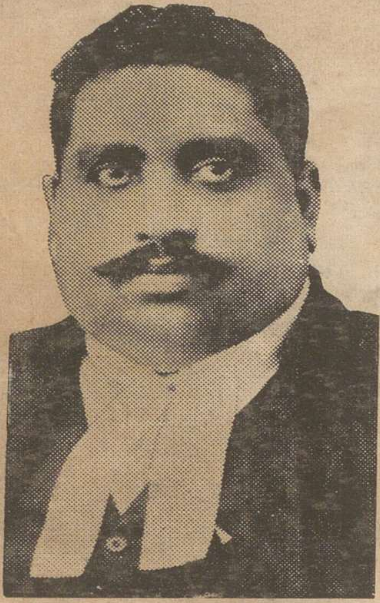

It is well known to all of you that out of the portals of this institution has gone forth quite a large number of brilliant students who have distinguished themselves in various walks of life. One such student was Mr. K. P. M. Menon who had his early education here. Graduating from the Presidency College, Madras, in 1900, he went to England in 1901, was called to the Bar in 1904 and began to practise at Madras in 1905. Within a comparatively short time, he made his mark in the profession and became one of the leading lawyers of the Madras Bar. In 1921, he was appointed Crown Prosecutor and had the honour of being the first Indian to hold that post. He also acted as Public Prosecutor for some time. In addition to his criminal work, he had plenty of civil work on the appellate side of the High Court. With his keen intelligence, his sound common sense, his indefatigable industry, his sterling integrity and last but not least, his fearless advocacy—fearlessness was his outstanding characteristic—he rose in the esteem of his brother lawyers and of the litigant public. I had the privilege of knowing him at close quarters, for I had worked with him in more than one case and found him a kind and sympathetic senior who was always ready and willing to help and guide the juniors at the bar. He was indeed, as Mr. Prakasam said when a reference was made in the Madras High Court, one of the few and the foremost among the lawyers who had been maintaing the traditions of the Bar. No greater compliment could be paid to a lawyer and Mr. Menon richly deserved it. To me his death is a personal loss, for I had always in him a kind, good and loving friend. He never forgot his old *Alma Mater* and whenever I saw him,—I used to see him occasionally during my visits to Madras in connection with the University Meetings,—he used to ask me how the Zamorin's College was getting on, who the members of the staff were, what the strength was etc., thereby evincing his real interest in the college. To the College Magazine fund, he readily contributed Rs. 15/- and all of you remember that last year he sent me a handsome donation of Rs. 25/- towards the prizes for histrionics which were given away in his name.

I am sure you will all agree with me when I say that in his death the College has lost one of its bright 'old boys' and ardent well-wishers and that Kerala has lost one of her eminent sons. *May his soul rest in peace* !

The following resolution was then unanimously passed :—"The staff and the students of the Zamorin's College hereby place on record their sense of deep sorrow at the sad, sudden and premature death of Mr. K. P. M. Menon, an 'old boy' of this college and resolve to convey through the Principal their sincere condolences to Mrs. Menon and her children and other members of the bereaved family."

As a mark of respect to the memory of the deceased, the college was closed for the rest of the day.

We have to thank *The Madras Mail* for the block from which the portrait here published was printed.—Ed.

UNIVERSITY
24. MAR 1934
MADRA

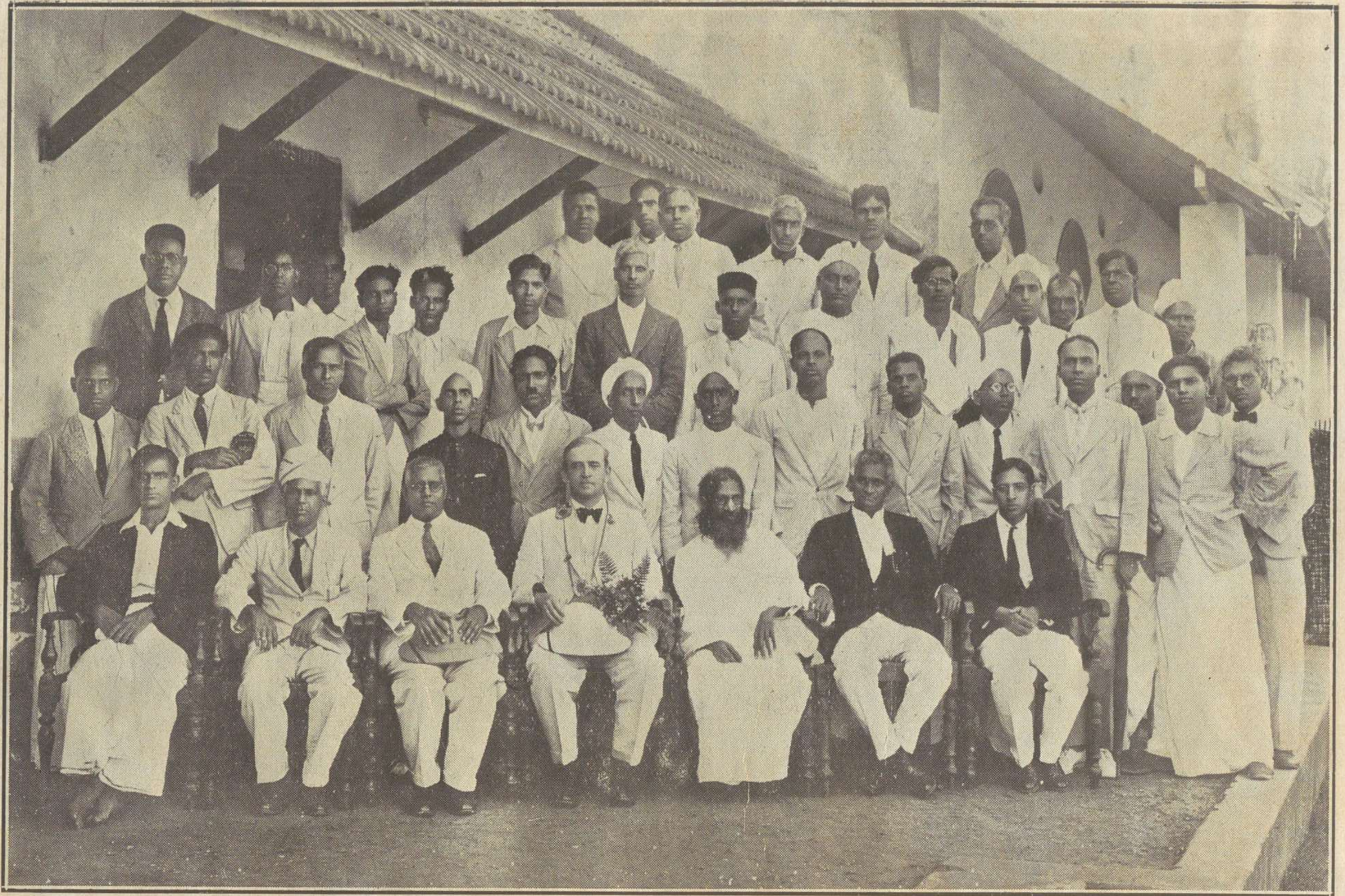

Group taken after the foundation stone of the Guruvayurappan Buildings was laid by Mr. W. E. Smith, M. A., Director of Public Instruction, Madras.

THE

Zamorin's College Magazine

Vol. VI. | MARCH, 1934. | No. 3.

UNIVERSITY L... 24 MAR 1934 MADRAS

Education.

I think I would rather teach a child
    The joys of kindness than long hours to spend
Poring o'er multiple and dividend;
    How differing natures may be reconciled
Rather than just how cost accounts are filed;
    How to live bravely to its end
Rather than how one fortress to defend
    Or how gold coins once gathered can be piled.

There is an education of the mind
    Which all require and parents early start,
But there is training of a nobler kind
    And that's the education of the heart.
Lessons that are most difficult to give
    Are faith and courage and the way to live.

—***Edgar A. Guest***
in 'Tit-Bits'

The Guruvayurappan Buildings,

Zamorin's College, Calicut.

THE foundation stone of the new buildings for the Zamorin's College (The Guruvayurappan Buildings) was laid by Mr. W. E. Smith, M. A., Director of Public Instruction, Madras, on Wednesday, the 22nd November, 1933. The Director accompanied by Mr. K. Sankara Menon, District Educational Officer, Malabar, arrived at the college at about 1 p. m., and was received by Mr. P. K. Manavikraman Raja, President of the College Board of Management and Mr. A. V. K. Krishna Menon, M. A., B. L., L. T., Principal. The distinguished guest was then led to the tastefully decorated pandal specially erected for the occasion, where the members of the Board of Management, and the staff and students of the college had assembled.

The proceedings commenced with the following prayer in Samskrit composed for the occasion by Kavimani K. C. Kuttiyappa Nambiar, Additional Malayalam Pandit of the college.

യസ്യായം പ്രഥമോപലശ്ശുഭദിനേ ധീനായകേ-
വത്സരേ
സ്മിത്താഖ്യേന “ഡിരക്ട”രിത്യധിഗതസ്ഥാനേന
സംസ്ഥാപിതഃ
ഏതദ് ഭൂരിധനവ്യയെന്ന്വതയാ നിർമ്മീയമാണം
വിഭോ-
ശ്ശൈലാബ്ധീശ്വരവംശമൌക്തികമണേർജ്ജീയാൽ
കലാമന്ദിരം.

This may be done into English as follows :

"May this Arts College whose foundation stone is laid on this auspicious day by Mr. W. E. Smith, the Director of Public Instruction, Madras, and whose construction entails a heavy expenditure on His Highness The Zamorin Maharaja, flourish for ever and for ever."

In requesting Mr. Smith to lay the foundation stone, Mr. P. K. Manavikraman Raja, the President of the Board of Management said :

"Gentlemen,

We have been exceptionally fortunate in getting the head of the Education Department of our Presidency to perform an important and sacred function in connection with the new buildings for this college. It is unfortunate that H. H. The Zamorin Raja is not able, owing to indisposition, to grace this occasion with his presence.

The history of this ancient institution is a never-failing source of inspiration to those of us who labour today to make the future worthy of the great past. Fifty years ago, H. H. Sir Manavikrama Raja, K. C. S. I., F. M. U., the Zamorin Maharaja Bahadur of Calicut converted his Tally palace into a school and to day, I claim in all humility, it has become a temple of learning and culture drawing its votaries from far and near. It must be confessed that want of accommodation has been a real hindrance to the full expansion and growth of this college. But, in spite of the present financial stringency, we have, with the close co-operation, kind encouragement, and active support of H. H. The Zamorin Raja, been able to scrape together just enough money to make a good start. We hope, through the influence of our distinguished guest of today, we shall be able, sooner or later, but better sooner than later, to get the usual building grant from the Government which we have been all along looking for. We fervently hope that our Government will render all the necessary help to us and that our efforts to improve the college will be crowned with success.

Mr. W. E. Smith, M. A., Director of Public Instruction, Madras, laying the foundation stone of the Guruvayurappan Buildings.

ERSITY LI
MADRAS

I shall not detain you with a long history of our college. The palace which was the nucleus of the College buildings had to be dismantled and today we are gathered together to lay the foundation stone for the new buildings which will take its place. The structure that will very soon come into existence is but an earnest of our long-cherished desire and ever-increasing ambition to develop this hoary institution of ours in every possible way.

On behalf of the Board of Management I take this opportunity to sincerely thank the Director of Public Instruction for so kindly sparing some time for us in the midst of his multifarious duties. It is a rare privilege to have the Director himself here to bless this function. I have the greatest pleasure in requesting him to lay the foundation stone of our new buildings." (Applause).

The foundation stone was then laid by the Director amidst loud and prolonged cheers.

Mr. Smith then addressing the audience said that he had come to Calicut on four previous occasions. When his friend, Mr. A. V. K. Krishna Menon, invited him for laying the foundation stone he agreed to do so as it gave him great pleasure to visit the institution both as the head of Secondary Education in the Presidency and as one connected with the University. The institution owed its existence to the munificence of the members of the Zamorin's family and he was sure that the new building would not be merely a work of brick and mortar to shelter the boys, but would be a real temple of learning.

With a vote of thanks to the Director proposed in felicitous terms by the Principal, and the announcement of a holiday in honour of the occasion, the function was brought to a close.

T. V.

In my opinion, society in every country shapes itself out of its own initiative. So we need not trouble our heads prematurely about such reforms as the abolition of early marriage, the re-marriage of widows and so on. Our part of duty lies in imparting true education to all men and women in society. As an outcome of that education, they will of themselves be able to know what is good for them and what is bad, and will spontaneously eschew the latter. It will not be then necessary to pull down or set up anything in society by coercion.

—SWAMI VIVEKANANDA.

Benefits of Life Insurance and our duty to promote indegenous Life Offices.*

By

M. Bharathan, Senior Intermediate Class.

MAN has not yet mastered fate ; he is still a toy in the hands of unavoidable circumstances, and irreparable tragedies of life. Civilization, though it has been very progressive, and science, though it has made wonderful discoveries, have not solved for us the problem of how to know adequately what future has in store for us. And fate is a whimsical, unreliable, dangerous mistress to whose authority we have to submit our will. Today a man is in the most prosperous circumstances. Life has nothing but good to give him. Success blesses him and fortune smiles upon him. In the bosom of his family, in the midst of those whom he loves most in this world, he is ineffably happy. The smiling, cheerful faces of his wife and children, the comforts and enjoyments which money and money alone can supply in this world, all these are his. But tomorrow all these may change ; instead of joy and happiness, sorrow and despair may reign over the family ; home, and its comforts may vanish—the master of the house may fall a prey to the inevitable and merciless hand of death. Impending even over the most cheerful is the gloomy shadow of death. To his will we have to submit ; and according to his will we have to leave those whom we have loved much, those for whose existence in the world, we mainly have been responsible and for whose welfare we are answerable.

But our prospects need not be so gloomy ; some kind spirit who understood and perhaps endured the cruelties of life has instituted in the world, a system which enables man to give his dependents even after death the freedom from needs, which they had in his life. It is this system that is known to us by the name of Life Insurance.

A man who has insured his life can keep an easy conscience. He can rest assured that he has done his duty to his dependents. For whatever may happen to him, they are sure to get on well in life. And in enabling them to do so, he has done, what as a good citizen, as an individual and as a God-fearing man he was expected to do.

Poverty is a hideous thing ; poverty is the most miserable of the sufferings that we have to endure in this world. In Victor Hugo's 'Les Miserables', in Charles Dickens's 'David Copperfield' and in Mr. Wells's 'Kipps' we get a vivid discription of the terrifying nature of this demon which is ever waiting to clutch us. Think of our children whose welfare had been committed to our care and who are to be the stalwart, noble-minded citizens of tomorrow, growing in drudgery, scarcely getting even a single meal a day. I cannot find words to describe the pathetic condition. Time was when it seemed inevitable that those who had not taken care to make hay while the sun shone had no option but to leave their wife and children in this miserable condition after their death. And even in the case of those who had taken care to provide for their family there was the danger of the widow and children being deprived of their possessions by greedy nephews and poor relations by means fair or foul. But Life

* Prize-essay.

Insurance has found a way out of all these thousand and one difficulties that lie in the path of one who wishes to satisfy his natural desire to find his beloved wife and children in happy circumstances.

This is one of the great blessings conferred upon the world.

There is no country in the world which needs well-managed life offices so much as India. Are we going to allow this nation which is already poor to be still more emasculated and enervated, by giving full scope to poverty to devastate this land? Is it not our duty to see our future citizens well-fed and enjoying the comforts and true atmosphere for development, which are necessary to their well-being. The way in which property is divided, the system of vested interests that prevails in this country and the general poverty that pervades India, all these are stumbling blocks, to our general progress and economic elevation. Whatever may be the state of the country, there is yet a way open through which the affectionate parent can help his beloved children; a way by which he can give his children a liberal education and a comfortable living.

It is by insuring his life. It is worth remembering that compulsory saving is one of the main advantages of Life Insurance.

It is the duty of every patriotic and sympathetic Indian to give all encouragement to the maintenance of an institution which is so indispensable to our welfare.

Begin your day with prayer, and make it so soulful that it may remain with you until the evening. Close the day with prayer so that you may have a peaceful night free from dreams and nightmares. Do not worry about the form of prayer. Let it be any form, it should be such as can put us into communion with the divine. Only, whatever be the form, let not the spirit wander while the words of prayer run on out of your mouth.

—MAHATMA GANDHI.

സ്വാഗതം.*

(കവിമണി കെ. സി. കുട്ട്യപ്പനമ്പ്യാർ.)

സൽഗ്ഗുണമൊക്കയുമൊത്തു വിളങ്ങീടും
സൽപുമാന്മാരിൽ വെച്ചഗ്രഗണ്യൻ,
ആകവെ നമ്മളിന്നത്ഥിക്ക മൂലമാ-
യാലസ്യമേതും കരുതീടാതെ,
ആദരാൽ മററുള്ളകൃത്യങ്ങൾ നിത്തിവെ-
ച്ചാഗതൻ ബാർബറാം പുണ്യവാനും,
തൽപത്നിയായിട്ടും സാധ്വിയാമമ്മക്കും
തക്കത്തിലീങ്ങൾ ഭക്തിപൂവ്വം,
സ്വാഗതമോതുന്നു, മററുള്ളമാന്യക്കും
സ്വാഗതം, സവ്വക്കും സ്വാഗതമെ.

---

* സാമൂതിരി കോളേജ് സമ്മാനദാനദിനത്തിൻെറ ആഘോഷാരംഭത്തിൽ ചൊല്ലിയതു്.

ഉൾനാടുകളിലെ വിദ്യാലയങ്ങൾ.

(വി. ആർ. മേനോൻ, സ്കൂൾഫൈനൽ വിദ്യാർത്ഥി)

ദേശീയപുനരുദ്ധാരണത്തിന്നുള്ള ഏതൊരു പദ്ധതിയിലും ഉൾനാടുകളിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചുകാണുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസം ലോകത്തിലെ സർവ്വ സമുദായങ്ങളിലേയും കുട്ടികളുടെ ജന്മാവകാശമാണ്. സ്കൂളുകളിലേയും കോളേജുകളിലേയും പാഠ്യപദ്ധതികളിൽ മനുഷ്യന്നു താല്പര്യമുള്ള എല്ലാ വിഷയങ്ങളും ഉൾപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സാമുദായികപ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കീട്ടാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുള്ള വിഷയങ്ങളുടെ സംഖ്യ ഇത്രയധികം ആക്കീട്ടുള്ളത്. ഇയ്യിടെ അമേരിക്കയിൽ സർവ്വ കലാശാലകളും സമുദായവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പററി ആലോചിക്കുവാൻ ഒരു സമ്മേളനം കൂടുകയുണ്ടായി. ഈ സമ്മേളനത്തിൽ വെച്ചു എല്ലാ സർവ്വകലാശാലകളും സമുദായത്തോടു അവയ്ക്കുള്ള കടമകളെ പൂർണ്ണമായും സമ്മതിക്കുകയുണ്ടായി.

ഭരണം:—പണക്കാരുടെ ഒരാഡംബരമെന്ന നിലയിൽനിന്നു വിദ്യാഭ്യാസം ജനതതിക്കു ലഭിക്കുന്ന ഒരു പൊതുസേവനമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടതുകൊണ്ട്, അതിന്റെ ഭരണത്തിലും നേതൃത്വത്തിലും വലിയ മാററം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിലവാകുന്ന സംഖ്യയിൽ ഒരു ഭാഗം ഗവർമ്മേണ്ടിൽനിന്നു ലഭിക്കേണമെങ്കിൽ ഗവർമ്മേണ്ടിന്റെ വക കണക്കുപരിശോധനക്കു വിധേയരാവുകയും വേണം. ഒരുപക്ഷെ, ഭരണത്തിൽത്തന്നെ അധികൃതന്മാർക്കു ഗണ്യമായ ഒരു പങ്ക് നല്കേണ്ടതായി വന്നേക്കാം.

ഇന്ത്യയിൽ സാധാരണമായി ചെയ്തുവരുന്നത് പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസവും സെക്കൻഡറി വിദ്യാഭ്യാസവും തദ്ദേശസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളെ ഏല്പിക്കുകയാണ്. കേന്ദ്രഗവർമ്മേണ്ടിന്നു കണക്കുകൾ ശേഖരിക്കുകയും റിപ്പോർട്ടുകൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുകയുമല്ലാതെ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ വലിയ ചുമതലയില്ല. ഈ നില തൃപ്തികരമല്ലാതായിത്തീരുകകൊണ്ട് ഒരു കേന്ദ്രവിദ്യാഭ്യാസബോർഡ് സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുവരുന്നു. രാജ്യത്തിന്നു പൊതുവെ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസനയം കൈക്കൊള്ളുകയും, അതു നടപ്പിൽ വരുത്തുന്ന രീതിയെ പരിശോധിക്കുകയും, എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളിലേയും വിദ്യാഭ്യാസങ്ങൾക്കു ഒരു ഐകരൂപ്യമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുകയുമായിരിക്കും ഈ കേന്ദ്രബോർഡിന്റെ ചുമതലകൾ.

അദ്ധ്യാപകന്റെ ചുമതലകൾ:—ഓരോ സ്കൂളും അവിടത്തെ അദ്ധ്യാപകന്മാരോളം നല്ലതോ ചീത്തയോ ആണെന്നു പറയുന്നതു എത്രയോ പരമാർത്ഥമാകുന്നു. നാളേക്കുവേണ്ട കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു

ആലോചിക്കുന്ന രാഷ്ട്രം മുന്നോട്ടു പോകുന്നു. ഇന്നലത്തെ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുന്ന രാഷ്ട്രം അധഃപതിക്കുന്നു. സ്കൂളിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരായാലും വേണ്ടതില്ല, കോളേജുകളിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരായാലും വേണ്ടതില്ല, അവർ ഏകാന്തതയിൽ വർത്തിക്കാതെ ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാററങ്ങളിൽ ഗാഢമായ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കേണ്ടതു അവശ്യം ആവശ്യമാകുന്നു.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സു സജീവവും, സചേതനവും, സംശുദ്ധവുമാക്കിത്തീർക്കുകയാണ് അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ചുമതല. ഇയ്യിടെ "വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ ഇരുട്ടടഞ്ഞ ഭാഗങ്ങൾ'' എന്ന പേരിൽ ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് സ്കൂളുകൾ വിട്ട ചില വിദ്യാർത്ഥികളോടു ഗ്രന്ഥകർത്താവു ചോദിച്ച ചില ചോദ്യങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച മറുപടികളാണ് ഇതിലുള്ളത്. ഇതൊക്കെ തീരെ പരിതാപകരങ്ങളായ അനുസ്മരണകളാണ്.

<u>പഠിപ്പിക്കേണ്ട മനോഭാവം</u>:—ഏററവും വില പിടിച്ച അസംസ്കൃത പദാർത്ഥങ്ങളാണ് തങ്ങളുടെ കൈവശം കിട്ടിയിരിക്കുന്നതെന്നു അദ്ധ്യാപകന്മാർ ആദ്യമേ തന്നെ മനസ്സിലാക്കണം. കുട്ടികളുടെ മനസ്സു ലോലമാണ്. സമാധാനത്തോടുകൂടി പെരുമാറാത്ത പക്ഷം അതിന്നു പലതരം കേടുകളും സംഭവിക്കും. എല്ലാ ഉദ്യോഗങ്ങളിലും വെച്ചു അദ്ധ്യാപനത്തിലാണ് ഏററവും അധികം കൊള്ളരുതാത്തവരെ കാണുന്നതെന്നു പലരും പറയുന്നുണ്ട്. ഈ അപവാദത്തെ പരിഹരിച്ച് യോഗ്യന്മാരെ ഈ ഉദ്യോഗത്തിന്നു ആകർഷിക്കേണമെങ്കിൽ, നല്ലപോലെയുള്ള ശമ്പളം നൽകേണ്ടതാണ്. അദ്ധ്യാപനജോലിയിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർക്കു പരിപൂർണ്ണമായ ധർമ്മബോധമുണ്ടായിരിക്കേണം. ഇതു സാധിക്കേണമെങ്കിൽ അവർക്കു ഒരു വിധത്തിലും ദുർഭിക്ഷബാധയ്ക്കു ഇടയുണ്ടാവരുത്.

<u>ദേശീയ പുനരുദ്ധാരണം</u>: ഇന്ത്യയിൽ രാഷ്ട്രീയവും, സാമുദായികവും, സാമ്പത്തികവുമായ പല മാററങ്ങളും സംഭവിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കാലമാണ് ഇതു്. ഈ മാററങ്ങൾ എന്തുതന്നെയായാലും വേണ്ടില്ല, നാം പ്രധാനമായി ഓർക്കേണ്ടതായ സംഗതി ഇന്ത്യ ഗ്രാമങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞ ഒരു രാജ്യമാണെന്നാകുന്നു. ഗ്രാമ പുനരുദ്ധാരണത്തെ കുറിച്ചു ഇന്ത്യയിലെ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരെല്ലാം ഇന്നു സഗൗരവം ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ സർവ്വകലാശാലകൾക്കു ചെയ്യാവുന്നതു കുറച്ചൊന്നുമല്ല. ഗ്രാമപുനരുദ്ധാരണത്തേ സംബന്ധിച്ച പ്രവൃത്തികൾ നടത്തുവാൻ ഏററവും അധികം സൗകര്യമുള്ളതു് ഉൾനാടുകളിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കാകുന്നു. ഓരോ ഗ്രാമവാസിക്കും ആ ഗ്രാമത്തിലെ സ്കൂളുകൾ തന്റേ സ്വന്തം കുടുംബമാണെന്നു തോന്നുവാൻ പര്യാപ്തമായ ഒരന്തരീക്ഷം വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതു അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ കടമയാകുന്നു.

"നിർമ്മലപ്രേമം ജയിപ്പതാക!"

വാസന്തരാത്രിയെ പ്പുഞ്ചിരിതൂകിച്ചു
വാർതിങ്കൾ വാനത്തിൽ ലാലസിപ്പൂ!
മന്ദംവിരിയുന്ന മാലതീസൂനങ്ങ-
ളല്ലിൻെറ സൗഭാഗ്യമാരാധിപ്പൂ!
തീരപ്രദേശം നനച്ചുതരംഗങ്ങൾ
ഹാരിതപമോടെ നടനം ചെയ്‌വൂ!
പാവനമായുള്ള ദുർഗ്ഗതൻ ക്ഷേത്രത്തിൻ
പാൎശ്വത്തിലേകാന്ത സൈകതത്തിൽ,
മ്ലാനശരീരനായ് നമ്രവദനനായ്
ഖിന്നനായ് നില്ക്കുന്നു പ്രേമചന്ദ്രൻ;
മാലതി, ദിവ്യനാം ശില്പിതൻ കൈവേല
സോല്ലാസം നോക്കി വസിക്കയത്രെ!
നശ്വരലോകത്തെ നാകമായ് കൈ
ക്കൊണ്ടു
വിശ്രമംകൊള്ളുന്നു ഹൎഷമോടെ!
ആശകൾ നിശ്ശബ്ദം!—ശാന്തതഭേദിച്ചു
ഗൽഗദ വാക്കിനാൽ പ്രേമചന്ദ്രൻ:
"മാലതി, ഭൂതമാംകാലത്തെഭാവിയിൽ
താലോലിപ്പാനായ് ലഭിച്ചീടുമോ?
'ജീവിതംപാഴാക്ക; സന്തോഷം കൈവിടു;'
ഹാ! വിധി ശാസനം കഷ്ടമത്രെ!
ജീവിതം നിൎമ്മലം, ശുദ്ധം, മനോഹര-
മെങ്കിലും മുള്ളുസമൃദ്ധമത്രെ!
ജീവിതമാൎഗ്ഗം ഹാ നിമ്നോന്നതമത്രെ;
സന്തോഷം സന്താപച്ഛായമാത്രം!
മാലതി, മാമക മാനസറാണി, ഹാ,
വീഴ്ത്തട്ടെ കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ ഞാൻ;
നിർഭാഗ്യനാമിവൻ തപ്തകണ്ണുകളിൽ
വാക്സുധ—"വെണ്ണിലാവപ്പുമഞ്ഞി.
"ലോലചിത്തങ്ങളലന്നെടുപ്പോനല്ല
കാലമോയീരാത്രി, പ്രേമചന്ദ്രാ?
ഭാഗ്യത്താൽസിദ്ധിച്ചശോഭനകാലത്തിൽ
സന്താപബീജം വിതറിടുന്നോ?"
"മാമകവംശത്തിൻ മാനത്തെരക്ഷിപ്പാൻ
മാലതിതന്നെ മറന്നിടേണം!
പ്രേമലതതൻ മൂരടറുത്താഹന്ത
സന്താപവഹ്നിയിലാഴ്ത്തിടേണം!
സൗഭാഗ്യം, സൗന്ദൎയ്യം, സൗശീല്യ
മാദിയാൽ
ഭൂഷിതയായുള്ള യോഷാമണി
സോമവതിയെ വരിച്ചു, രാജ്യത്തെയും
സാമോദം സ്വീകരിക്കേണമത്രെ!
എങ്ങിനെ ഞാനഹോ കഷ്ടത്തെച്ചെയ്യുന്ന
താതൻെറ ശാസനം നിൎവ്വഹിപ്പൂ!
മാലതിയില്ലാത്ത ജീവിതം പാഴത്രേ,
സൗരഭ്യം കൈവിട്ട പുഷ്പംപോലെ!
കല്പിക്കകിക്ഷണം, തപ്തഹൃദയത്തെ
കല്ലോലിനിതന്നി ലാഴ്ത്തിടട്ടെ!
ദുഃഖഭൂയിഷ്ഠമാം ലോകമുപേക്ഷിച്ചു
നിത്യമാം ശാന്തിയെ പ്രാപിക്കട്ടെ!"
"രാജകുലത്തിൽ ജനിച്ച ജനങ്ങൾക്ക
യോജിച്ചതാണോയീ ദുഃഖഭാരം?
വന്ദ്യപിതാവുതാൻ പ്രേമമാംസ്വൎഗ്ഗത്തിൽ
നിന്ദ്യനാം കട്ടുറുമ്പല്ലനൂനം;
പ്രേമപ്രവാഹത്തെ നേർവഴിക്കാക്കുന്ന
ദിവ്യമാം മംഗളദീപം മാത്രം!
ധീരനായ് വൎത്തിക്ക; "സോമ"യെപ്രാ
പിക്ക;
താതൻെറ പ്രീതിക്കായ്, പ്രേമചന്ദ്രാ;
എൻചിത്ത ക്ഷേത്രത്തിലങ്ങയെപ്പൂജിച്ചു
ധന്യയായ് നിർവൃതി നേടിക്കൊള്ളാം;
പ്രേമദ്രുമത്തിൻെറ മൎമ്മരഗീതിയിൽ
—ദിവ്യപ്രതിഭയിൽ—വാണുകൊള്ളാം."
ഭാരതം ധന്യയായ്; ത്യാഗത്തെപ്പൂജിക്കും

മാലതി തൻമകളല്ലൊന്തനം!
ആകാശത്തട്ടിലാ ത്യാഗത്തെത്തിങ്കളും
താരലിപികളാൽ കൊത്തിവാന്തു!!
ഓരോരോചിന്തകൾകല്ലോലജാലമ്പോൾ
പ്രേമചന്ദ്രൻമനം കീഴ്മറിച്ചു:
ഹാരാഗം,രാഗിയെ വേവിക്കുംവഹ്നിതാൻ
രാഗംമനുജന്നു രോഗമത്രെ!
പുഞ്ചിരിതൂകിയച്ചന്ദ്രനും ലോകത്തെ-
യാനന്ദതുന്ദിലമാക്കിടുമ്പോൾ,
പുഷ്പപരിമളപൂരംവഹിച്ചുകൊ-
ണ്ടല്പമായ് വായുവിളകിടുമ്പോൾ,
അന്നത്തെദ്ദർശന, മന്നത്തെസ്സല്ലാപം!
ഹാ കാലചക്രത്തിരിച്ചിൽ ചിത്രം!
"മാലതി, മൽപ്രിയെ, മാലതിയാകുന്നു;
പ്രേമത്തിൻമുദ്രയെയപ്പിച്ചാലും!"
നാടെല്ലാംകല്യാണം! രമ്യമാംശാന്തത!
നീലനഭസ്സിങ്കൽ മന്ദമന്ദം
ചന്ദ്രനായ് വെൺമുകിൽ
യോജിച്ചു—വല്ലല്ല,
പ്രേമത്തിൻമുദ്രയെ ഭദ്രമാക്കി!
പ്രേമത്തെപ്പൂജിക്കും ഭക്തരെത്താരങ്ങൾ
വ്യോമത്തിൽശാന്തരായ് നോക്കിനിന്നു:
മന്ദംമറയുന്ന "ചന്ദ്ര"നെ മാലതി
കൺമറവോളവും നോക്കിനിന്നു!

* * *
* * *

മാലതിഹൃത്തിലെച്ചിന്തകൾ ലോകത്തിൽ
മാലേകും ക്രൂരിരുളായിത്തീൻ.
കേൾക്കാമശ്ശാന്തത ഭഞ്ജിച്ചു, മാലതി
തന്നുടെയാലാപമസ്പഷ്ടമായ്:

"ദ്വൈതികളില്ലമദ്വൈതമാംഭാവത്തെ
പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്ന ദിവ്യപ്രേമം:
നിമ്മലപ്രേമംതാൻ വിശ്വത്തിന്നാധാരം
പ്രേമംതാൻ നൈഷ്ഠികശക്തിപാരിൽ:
സംസാര വഹ്നിയാൽ തപ്തമനുജക്കു
നൽകുളിർ നല്കുന്ന ദിവ്യപ്രേമം:
വിശ്വത്തിൽ നിശ്ശബ്ദഗാനംപൊഴിക്കുന്ന
ദിവ്യാക്ഷരങ്ങൾ തൻസംഘടന!
പ്രമംതാനീശ്വരമാഹാത്മ്യംഘോഷിപ്പൂ
നിമ്മല പ്രേമമഭേദ്യമത്രെ!
ധമ്മകമ്മങ്ങൾ തൻ മമ്മമായ് നിന്നിടും
നിമ്മല പ്രേമം ജയിപ്പൂതകാ!
പ്രേമപീയൂഷമിച്ചാതകിക്കേകിയ.
പ്രേമചന്ദ്രാ, നീജയിപ്പുതാക!
സ്വസ്ഥമായ് നില്ക്കുമനസ്സേ, നിനക്കിനി
ദിവ്യപ്രേമാമൃതമാസ്വദിക്കാം!
മാതാവെ, ദുർഗ്ഗേ, നിൻമുന്നിൽ
വെച്ചെന്നുടെ
തപ്തഹൃദയം തണുത്തിടട്ടെ!"

* * *
* * *
* * *

ആരണ്ടുപുഷ്പങ്ങൾ കാററിനാൽവേർപെട്ടു
വീണ്ടുമേ യോജിച്ചിടാത്തവണ്ണം!
ജീവിതവാരിധി വീചികൾക്കുള്ളിലായ്
വേർപെട്ടുതോണികൾ--ശാന്തംപാപം!
മന്ദമായ്വാതവുംവീശി; പ്രേമത്തിന്നു
നിവ്വാണമേകുവാനെന്നപോലെ!!

കെ. യം.
(സീനിയർ വിദ്യാത്ഥി.)

UNIVERSITY LIB
24 MAR 1934
MADRAS

Group taken on the Prize Day with Sir Fairless Barber, Kt., (who presided) and
Lady Barber (who gave away the prizes).

24 MAR 1934
MADRAS

The Zamorin's College Prize Day.

THE Zamorin's College Prize Day celebrations were conducted with great eclat on Friday, the 26th January, 1934, with Sir Edward Fairless Barber, Kt., in the chair. There was a large and distinguished gathering of ladies and gentlemen.

After a group photo of the members of the Board of Management and the college staff with Sir Fairless and Lady Barber, the proceedings began with Invocation chanted by a young pupil of the college. Another pupil then recited beautifully a Welcome Song in Malayalam* composed for the occasion by Kavimani K. C. Kuttiyappa Nambiar, Additional Malayalam Pandit of the College. The song may be rendered into English as follows :

"To Sir Fairless Barber—foremost among men of rare and noble parts—who, in the midst of much heavy work, has so kindly and readily accepted our invitation, we offer a most hearty welcome. We likewise offer a hearty welcome to the good Lady Barber and to all others who have kindly responded to our invitation."

This was followed by the Principal's short and sweet address of welcome. He said :

"Revered President, Ladies and Gentlemen,

I have great pleasure in associating myself with the sentiments expressed in the welcome song and extending to one and all of you a loving and cordial welcome.

Last year, the college had the great honour of having the Rt. Hon. V. S. Srinivasa Sastri as the president of the Prize Day function. This year also, luckily enough, it has the equally great honour of having Sir Fairless Barber as the president and the additional honour of having Lady Barber as the distributor of the prizes. Both these persons are well-known. Sir Fairless Barber is one of the oldest, one of the most respectable and respected and one of the most popular citizens of Calicut. By saying 'oldest' I do not mean that he is aged ; far be it from me to suggest that, when he is brimming over with the buoyant spirit of youth ; I only mean that he has been a resident of Calicut for quite a long time. It has been said of the famous Lord Macaulay that he was one of those rare men who drew in the lottery of life the double prize of a fine intellect and a healthy stomach. Sir Fairless has, in my opinion, beaten Lord Macaulay, for he has drawn the triple prize of a fine intellect, a healthy stomach and a good heart. Simple and unassuming, frank and outspoken, kind and loving, respected by all and hated by none, he is indeed a magnetic personality. This is no exaggeration, as I am speaking from my own experience. I may tell you that when I made his acquaintance nearly a year ago, the innate goodness of his heart which was visible in his face made such a deep impression on my mind that I nearly fell in love with him—I hope Lady Barber will excuse me—and have ever since had the greatest regard for him. Our acquaintance very soon ripened into friendship and I feel as if we have been friends long. He takes a keen interest in the welfare of this college, an interest so keen that he once said that if he were to study in a college again, he would study in the Zamorin's College and that under me. It was, I thought, a compliment both to the college and to me. The compliment to the college I liked, but the compliment to me was in my opinion a little misplaced. He was kind enough to visit the college some time ago in the company of

* The song appears in our Malayalam section.

Lady Barber and I had the privilege of taking them round. It was their first visit. His oving kindness to my boys, his interest in their activities, his enquiries after their health, his pleasant conversation with them—all these marked him out as a person preeminently fit for presiding over an annual function like this. I made up my mind to invite him and here he is in response to my invitation.

In Lady Barber too we have an equally prominent citizen of Calicut, as simple, as kind, as loving and as good as her noble husband. Husband and wife are one and it is only in the fitness of things that Lady Barber partakes of the qualities of her husband. I made her acquaintance as a member of the District Secondary Education Board and was glad to find that she was interested in educational matters. One has only to speak to her for a few minutes to find out how cultured and broad-minded she is and what a fund of the spirit of service she has in her. Her presence on this occasion lends an additional grace to this function wherein she has an important part to play as the distributor of the prizes which, coming from feminine hands will be all the more appreciated by the prize-winners of this evening.

To Sir Fairless Barber and Lady Barber I tender my loving and grateful thanks for their kindness in setting apart a portion of their very busy time to conduct this function and to all of you, Ladies and Gentlemen, I tender my sincere thanks for your presence here in response to my humble invitation." (Applause)

The President then delivered the following introductory speech :

"Mr. Principal, Ladies and Gentlemen,

I feel greatly honoured by your wish, Mr. Principal, that I should preside on this prize day but I have accepted the honour with some trepidation having a full sense of my own limitations.

You will remember a year ago that this gathering was presided over by that eminent Indian and world statesman, the Rt. Hon. V. S. Sreenivasa Sastri, who by his charm of voice and delivery enraptured us all. You cannot expect such an aural feast today and in extending to you my sympathy in this, I ask for yours, for surely never before did such an unsought contrast call more for sympathy.

During the past year it has been my privilege to visit this college on two or three occasions and always I have been delighted not only by the kindly courtliness extended to me by the Principal and his colleagues but also by the obvious well-being and happiness of your boys.

I can assure you it was a red letter day in our lives when my wife and my daughter with myself accepted the kind invitations of the good principal and partook of your hospitality in the hostel of this college. How your guests acquitted themselves may be a matter of opinion, but speaking on behalf of those guests I can say that they felt overwhelmed by your lavish kindness and that they fully realised that, in the matter of manners, the Malayali gentleman is second to none in the world.

Now manners mean such a lot in life as the underlying basis of our activities. One of the great public schools of England has as its motto "Manners Maketh Man" and I believe all those great schools in my own country have an implicit belief in that motto and follow its widest implication with no small degree of success.

I should say that the gentlemen of the Zamorin's College require no example in this respect and I feel sure that whatever the diverse careers you adopt may be, each one of you will always show kindness and consideration to all and that in doing so you will find life easier for yourself and that you will thank God for the advantages you have gained in being trained at the Zamorin's College under your revered principal and his excellent staff.

Gentlemen, we have a programme of several items and I will now ask the principal to read us his report." (Applause.)

The Principal thereupon presented the report on the working of the College for the academic year 1932—33.

PRINCIPAL'S REPORT.

Strength:—The total strength of the college during the year 1932—'33 was 851, 124 being in the college classes and 727 in the school department. The strength in the college classes was 135 in the previous year, while that in the school department was 711. The school strength has been steadily on the increase but the college has been going down, though there is a slight increase in the present year. I said in my report last year that this might be due to a feeling among the guardians that higher University education would be of no practical use to their boys. In this connection, I cannot help saying that it is high time for giving a different turn to the present educational system. As the Rt. Hon. Sir Tej Bahadur Sapru said in his address at the Allahabad University Convocation, "What good does it do to the Nation, to Society and to India at large to produce year in and year out these fine cultured gentlemen (referring to the graduates) who after they have left the portals of the University wake up to the reality of the situation to find out that the call of hunger is more insistent than the call of culture and that the fine maxims of morality which they imbibed in their class rooms are more in the nature of impediments than a help in the struggle for existence?" He means, of course, that the problem of unemployment demands an immediate and effective solution. Let us hope that the authorities concerned will very soon give the required readjustment to our University education.

Scholarships: 7 scholarships were awarded under the rules. There were 37 poor and deserving students who were granted full and half fee concessions. 4 boys of ex-military men were free scholars and there were 4 Government scholarship holders. 20 students belonging to the Zamorin's family were also free scholars.

Examination Results: 55 students were sent up for the Intermediate Examination of March last. Of these 24 passed in full with 10 in the first class while 26 passed in one or two of the three parts. It is also worth mentioning that 9 students won distinction in Mathematics, 10 in Physics, 13 in Chemistry, 1 in Ancient History and 1 in Sanskrit. In the S. S. L. C. Examination, out of 75 students, 46 were declared eligible for admission to the University course.

Library and Reading Room: The total number of books at present is 4601. The Reading Room has a good variety of foreign and Indian periodicals, many of which are received here in exchange for the College Magazine. I am glad to say that the students here are making good use of them.

Societies: 'The Zamorin's College Parliament', as the College Literary Association is called, worked fairly well during the year. Meetings were held nearly every week and attendance was compulsory. Debates were conducted in the Parliamentary style and many students took part in them. It is hoped that this kind of training will stand the students in good stead when they enter public life. The High School Debating Society also did good work.

Sports and Games: The physical activities of the college were properly conducted and well supervised by the Physical Director. There are various games played here as, for example, Tennis, Hockey, Foot ball, Volleyball and Badminton. The students took part in the West Coast Tournaments and won the Tennis Cup which unluckily they lost this year. In fact, the students have been evincing an increas-

ing interest in games so much so that the present acting Physical Director, Mr Gaffoor, is now coaching up some of my students in Cricket which is the most popular game of today. I find that they are doing wonderfully well as beginners in this strenuous game. I do hope that the interest now shown by them will not flag with lapse of time.

Buildings : In my last report, I said that plans and estimates were being prepared for new buildings and that the work would be finished by June next. The new buildings provide for a big Hall, a Library and Reading Room, a Teachers' Room and 9 Class rooms. I am very glad to say that the work is progressing rapidly and hope that a portion will be ready for use when the college reopens after the summer recess. The foundation stone was laid on the 22nd November last by one who has always taken a keen interest in the welfare of this college, namely, Mr. W. Erlam Smith, M. A., Director of Public Instruction. I take this as a very good sign and I have no doubt that, with the blessings of Lord Guruvayurappan after whom the buildings will be named, the foundation stone well and truly laid by the Director will eventually prove to be the foundation stone of a First Grade College into which this college is bound to expand at a not distant date. It is hoped that the Government will help the Management with a decent building grant.

Hostel : The Hostel accommodates 34 boarders but there were only 24 boarders during the year.

Inspection : The Director of Public Instruction visited the College on 19-7-32. He was taken round the classes at work and also the Hostel and seemed to be satisfied with what he saw here.

Prize Distribution : The Annual Prize Distribution took place on 17—2—'33 under the presidency of the Rt. Hon. V. S. Srinivasa Sastri, P. C. H. H. The Zamorin Raja graced the occasion with his presence. The function was very well attended and went off quite well..

The College Magazine : There were only two issues during the year, the December and March numbers having been combined into one. The Magazine is still a small child in its sixth year but I am afraid that, with the resources now at my disposal, I may not be able to feed it properly and keep it usefully alive. This year, there has been only one issue during the long term and I cannot say anything about the March issue. It will be a great pity if, after all the care bestowed on it, it dies a premature death. I do hope that some of the 'old boys' of the college will come to its rescue and enable it to grow healthy and strong.

The Old Boys' Association . The present secretary has not been able to make an exhaustive list of the 'old boys' and hence the association has not begun to work yet. I had hopes of celebrating the 'old boys' day' this year but I am sorry that this could not be done. May I once again request the 'old boys' to enlist themselves as members and show their interest in the welfare of their *alma mater* ?

Before I conclude this report, I wish to say a word about a student of this college who had the honour of being selected as a cadet for training in the Indian Mercantile Marine Training ship 'Dufferin' towards the end of 1932. The student is R. Mahadevan, son of Mr. M. Rajangam Iyer, Physics Lecturer of this college. This boy was one of the good students here and was selected when he was reading in the Sixth Form. It is a novel career that he has chosen, novel in the sense that it is a career not usually chosen by our boys. The Madras University has awarded him a very decent scholarship and this is an additional feather in his cap. I hope that he will acquit himself well, bringing honour to his country and credit to his college.

Now to conclude. The working of the college during the year was quite satis-

factory and I take this opportunity of tendering my sincere and grateful thanks to H. H. The Zamorin Raja and the Board of Management for their kind support and to the members of the staff for their co-operation.

MAY GOD BLESS THE COLLEGE AND BLESS US ALL!

The visitors were next treated to a splendid display of physical drill by a batch of boys of the college under the direction of their talented Instructor Mr. S. A. Gaffoor. The performance received all-round applause from the audience. This was followed by a declamation by K. P. Vasudeva Menon of the Senior Intermediate Class.

Lady Barber now performed the pleasant function of giving away the prizes to the students for General Proficiency, Good Conduct, success in examinations, competitions in essay writing, elocution, music, games and sports. This item occupied a considerably long time, as there were many prizes to be given away.

The next item provided much merriment to the audience. It was a Fancy Dress Competition in which several students took part acquitting themselves quite creditably. The parts of Fisherman, Nautch Girl, Brahmin Coffee Seller, Pious Brahmin, Arab Devotee, Drunkard, Mason, Betel Seller, Gram Seller, Vegetable Seller, etc., were all done to perfection by the competitors. The Fisherman who was adjudged the best was awarded the first prize. Special prizes were awarded to the next two, namely, the Nautch Girl and the Brahman Coffee Seller, by Lady Barber and Miss. M. Janaki. In the interval between this and the next item, the audience were entertained to music by the budding musicians of the college. The students then put on boards "The Affected Ladies", a drama by Mollier, Indianised for the occasion by Mr. M. P. Sivadasa Menon, Additional Lecturer in English. The performance was much appreciated and prizes were given to the two best actors.

The President in winding up the proceedings said:

"I see from the programme that it is my privilege, and perhaps my duty, to speak again, and before thanking you on behalf of my wife and myself, I would like to make one or two comments on the Principal's report.

Taking the least important first I would like to say how pleased I am to hear of the interest taken in games, for I am a firm believer in games, especially in team games, for the moulding of character.

Games should not become an obsession so as to interfere with the more important duties of life, but I do hope that they will be developed in this college and that in after school life, those who have any aptitude for them will continue to play them, for a duty often neglected as years pass by is that of endeavouring to keep a young heart and a fit body. The Old Boys' Association which it is hoped will will come soon into existence and thrive, should do a lot to help in this.

Another point that attracts my attention is that one of your number is seeking a novel career. I think the college has every reason to be proud of this departure from the usual line and I hope it will become the rule rather than the exception for the boys of this college to strike out on novel lines in seeking their careers, rather than to expect to find them ready made.

I am not an educationist, but it is casy for me and for all of us to appreciate the wise words quoted by the Principal at the beginning of his report. Education is not an end in itself, but education will enable you to carry out any work you may put your hands to more efficiently, no matter whether you be a shepherd or a High Court Judge.

Like your Principal I have recently taken a short sea voyage and in the ship I travelled by there were four boys who

had just left the training ship, boys of an age with the oldest here. Those boys had passed their sea-going exams and were in a way to become officers but before that they had to serve a hard apprenticeship. I used to talk to them as they were cleaning brass, dressed in dirty overalls. They were bringing education to bear on what you might consider a menial task and they were cleaning that brass exceedingly well.

A few hours later, in their spotless uniforms, they were sitting down with me to meals. Nothing is too trival to be done well and the last screw set rightly may save many lives.

Gentlemen, I must not detain you longer for many of you are working for exams. On behalf of my wife and for myself I wish you all prosperity and happiness and Mr. Principal, I thank you one and all for the honour and kindness you have extended to Lady Barber and myself." (Applause).

The Principal Mr. A. V. K. Krishna Menon M. A., B. L., L. T., once again thanked Sir Fairless and Lady Barber and the distinguished visitors who had made it convenient to grace the occasion with their presence. He then thanked Mr. A. J. King, District and Sessions Judge of South Malabar, Lady Barber, and Miss. M. Janaki for their having so kindly acted as Judges. He paid a well-deserved compliment to Mr. Sivadasa Menon, "a born actor" to whom was entrusted every year the dramatic part of the entertainment the success of which was mainly due to his unrivalled skill in coaching the actors. Compliments were also paid to Mr. S. A. Gaffor for the Physical Culture demonstration and to the College Drawing Master Mr. C. P. Raman Nayar for his tasteful decorations, especially for his novel "WELCOME." The Principal also thanked his colleagues for their wholehearted co-operation in making the function a grand success.

Amidst loud cheers for Sir Fairless and Lady Barber, and H. H. The Zamorin Raja the function was brought to a close at 8 p. m.

R. K.

സംയമറായ്.

——:0:——

(പൂർവ്വഭാഗം.)

(ടി. വി. പരമേശ്വരയ്യർ.)

ഘനതിമിരവുമായ് രണാംഗണത്തി-
ദ്ദിനപതിദുഃഖിതനായ് പതിച്ചമൂലം
മനതളിരഴലാൽ പൊരിഞ്ഞുപോകെ-
ത്തനതരുണ പ്രഭവിട്ട സാന്ധ്യമേഘം. 1.

തരുണതരങ്ങി താന്തനാകകൊണ്ട-
ങ്ങൊരുവനമേ തടയാൻ വരായ്കമൂലം
പുരരസമകതാരിലേന്തിയുംകൊ-
ണ്ടിരുൾകഴുകങ്ങൾ വിഴുങ്ങി ഭൂതലത്തെ. 2.

തൃണതതി, തനതഗ്രഗം, ഹിമത്തിൻ
കണ—മനുതാപജബാഷ്പബിന്ദു—വീഴ്ത്തി
നിണമണിയു മനന്തപിണ്ഡമുള്ളാ-
രണഭുവിയൊന്നുമനക്കമാന്നതില്ല. 3.

അടർപടു "പരമാ"ലിതിപ്രസിദ്ധൻ
തടവിയലാതെശരം പൊഴിച്ചിടുമ്പോൾ
തുട, കര, മിവയററു വീണൊരാത്തൻ
ഭടരോടുഭൂപതിമൌലി "പൃത്ഥ്വിരാജൻ" 4.

പരമൊരുലവവും പ്രകാശമെന്ന്യേ
പരമഭയാനകമായൊരന്നു രാത്രി
പരവശതകലന്ന പോർക്കളത്തിൽ
ചിരമപയാത സുബോധനായ്ക്കിടന്നു. 5.

(യുഗ്മം)

നൃവരനുടെയടുത്തു താൻ തദാനീം
ശിവമതി "സംയമറായ്"ഭടാധിനാഥൻ
വിവശതയോടു വീണിരുന്നു;-തെന്തൊ-
ന്നിവനുരചെയ്യും-അതീശ്വരേച്ഛതന്നേ! 6.

ചിരതരപരതോർമ്മി മാലിയുള്ളിൽ
കരകവിയുംപടി കോളടിച്ചമൂലം

വരഭടരോട്ടുചേൎന്നു "പൃത്ഥ്വി"മീവാർ
ധരണിപനോട്ടു പടക്കു ചെന്നിരുന്നു. 7.

ഗജരഥതുരഗാദ്യനന്തവീര-
വ്രജമിയലും തനതുഗ്രസൈനികേശർ
വിജയിത പരമേല്ക്കുമെന്നുതന്നേ
നിജഹൃദിഭൂപനുറച്ചിരുന്നു; പക്ഷേ, 8.

അകരുണ വിധിതൻമതം മറിച്ചായ്,
ശകലിതഗാത്രർപതിച്ചു "പൃത്ഥ്വി"പക്ഷർ
പുകൾവധു "പരമാ"ലിനുള്ളിൽ മോദ-
ത്തികവുവരുത്തി തദീയസൈനികൎക്കും. 9.

(യുഗ്മം)

അഴകി, ലടിമറിഞ്ഞു താഴെവീണാ-
ത്തഴമുതലായതൊരേട; മന്യദിക്കിൽ
കഴൽ, കര, മിവയററു, ദുസ്തരാസൃക്-
പുഴയിലൊലിച്ചിട്ടമക്കബന്ധവൃന്ദം; 10.

വനദനിനദ തുല്യവാജിഹേഷാ-
സ്വനമൊരുദിക്കിലതീവതീവ്രഘോരം;
മനതളിർ വരളുംവിധം ഗജാക്ര-
ന്ദനമതു മററുചിലേട, മിത്തരത്തിൽ, 11.

"കറ, കറ"നിനദംപൊഴിച്ചുകൊണ്ടാ-
ത്തരസബുഭുക്ഷവഹിച്ചു ഗൃദ്ധ്രർചൂഴം
വരനൃപതി കിടന്നിരുന്നൊരപ്പോൾ-
ധരമുഴുവൻ പുരുഭീദമായിരുന്നു. 12.

ചലനരഹിതനായ് കുറച്ചുനേരം
ബലപതി "സംയമറായ്"കിടന്നിരുന്നു
ഉലകമതിലൊഴുക്കിയപ്പോഴെക്കാ-
വലമഥനാശയിലെത്തിയാമിനീശൻ. 13.

ഘനചയപഥമാൎന്നു തിങ്കൾതൂകീ-
ടിനകിരണങ്ങൾ കളേബരത്തിലേല്ക്കേ
പുനരവിധുതസംജ്ഞനായ് ഭടേശൻ
സ്വനയനയുഗ്മമയച്ചു നാലുപാടും. 14.

ഒന്നിച്ചു ഗൃദ്ധ്രതതിയാലഭിഭൂതനായി
മന്നിൽ സ്വഭൂപതിപതിച്ചു കിടപ്പതപ്പോൾ
മുന്നിൽ കുറച്ചകലെയായി നിരീക്ഷചെയ്താൻ
അന്നിസ്തുലൻ ഭടവരൻവ്യഥിതാന്തരംഗൻ. 15.

(ഉത്തരഭാഗം)

(പി. കെ. ഏട്ടനുണ്ണിരാജ.)

കാമം വ്രണോൽഗളിത ശോണിതമഗ്നനായി-
പ്പോർമന്നിൽവീണ പടയാളിവരന്റെമെയ്യിൽ
ഈ മർമ്മഭേദകരമാകിയ കാഴ്ചകാണ്കെ
രോമങ്ങളാകെയൊരുപോലെഴുനേറ്റുനിന്നു. 16.

ആകസ്മികോൽഗതഹൃദന്തര വിക്രിയാതി-
രേകത്തിനാലിളകിയോരു തദീയരക്തം
വൈകല്യമറ്റ കലശസ്രവദംബുപൂര-
പാകത്തിലാശു മുറിവായ്കളിൽ നിന്നുചാടി. 17.

മെത്തുംപലാശയൊടു പക്ഷികൾ കൊത്തുമോരോ
കൊത്തുംവിമൂർച്ഛിത നൃപാംഗമൊടക്ഷണത്തിൽ
ഉത്തുംഗഹാർദ്ദനിധി "സംയമറാ"യ്യെഴുന്ന
ഹൃത്തുംകടന്നധികമായി മുറിപ്പെടുത്തി. 18.

"പൊന്നിൻകിരീടമണിചേർന്നു വിളങ്ങിടേണ്ടും
മന്നിന്നധീശനുടെ നിസ്തുലമുത്തമാംഗം
ഇന്നിത്തരം ഖലപതത്രികൾ ഹന്തകൊത്തി-
ത്തിന്നിട്ടിടേണ മിതുനിൻവിധിയോ വിരിഞ്ചേ! 19.

മീവാറധീശ മഹിതപ്പുകൾമാലികക്കെൻ-
ക്ഷ്മാവാസവപ്രഥിതജീവിതമശ്മമാക്കാൻ
നീവാഞ്ഛകൊൾവുപര; മെങ്കിലുമായതിന്നെൻ
ജീവാവസാനമണയാതിടയാകയില്ല. 20.

പോർവാശികൂട്ടു മഹിതാർക്കനെഴും പ്രഭാവാൽ
വേർവാടിവീണ നൃപകല്പകശാഖി,വീണ്ടും
ദൈവാനുകൂല്യമൊടു സമ്പ്രതിഞാൻ മദീയ-
ജീവാർപ്പണോരു സുധയാൽ പരിപുഷ്ടമാക്കും". 21.

സ്വൈരം ചമൂപതിയിവണ്ണമുറച്ചു ചിത്തേ,
ചാരത്തുകണ്ടസിയെടുത്തതിനാൽ നിജാംഗം
ധീരൻമുറിച്ചു പലലങ്ങൾ പതത്രികൾക്ക-
ന്നേരം കൊടുത്തിടുവതിന്നുടനേതുടങ്ങീ. 22.

* * * *

ആദിത്യനാത്മബലമാവതുമേശലിക്കായ്
മോദിച്ചുനൽകി, ലഘുവിക്രമനെങ്കിലുംതാൻ

മേദിന്യലംകൃത സരോരുഹജാതമാകേ-
ക്ഖേദിപ്പതിന്നിടവരുത്തി മറഞ്ഞിതന്നാൾ. 23.
പാലാടൽതേടിയകരാലമൃതാംശുഭൂമി-
പാലാഗ്ര്യമേനി, കനിവാന്തലോടിടുന്ന
സ്ഥൂലാത്ഭുതവ്യസന കമ്പിതഗാത്രനേകൻ
മാലാണ്ടതത്ഭടവരന്നരികത്തുനില്പൂ. 24.
"ഹേ!വന്ദനംതവ,കവേ!" ബലനാഥനോതി-
യാവന്ന"ചന്ദവരദായി"യൊടായ്സഹർഷം
"മാൽവന്നിടാപ്പടി സുദൃഢതരത്തിലസ്മൽ-
ഭൂവല്ലഭാവനമുടൻ തവകർമ്മമിപ്പോൾ. 25.
ദിവ്യൻധരേശനുടെ പാലനമെന്നിൽവായ്ക്കും
കൃത്യംമഹാശയ! ഇതേവരെയാചരിച്ചു
സുവ്യക്തമായതു കഴിഞ്ഞിതുമേലിലെന്നാൽ
ഭവ്യൻഭവാനിലഖിലത്തിനുമുള്ളഭാരം". 26.
പാരിച്ചശോകമൊടു ഗണ്ഡതലത്തിലശ്രു
കോരിച്ചൊരിഞ്ഞു ഹതഭാഷിതനായുപാന്തേ
നേരിട്ടുനിന്ന കവിതൻെറ മുഖത്തുനോക്കി
ഭൂരിസ്ഥിരവ്രതചരൻ ദൃഢമോതിവീണ്ടും. 27.
"ആസന്നമായ് മൃതിമഹൽക്രിയയിങ്കലെന്നു
ഹാസംപൊഴിപ്പു മമനിസ്തുലരാജഭക്തി
ഹേ! സന്ത്യജിക്കമതിമൻ! രുജ; താങ്കൾവീതാ-
യാസംനൃപാവന സമുദ്യതനായിടേണം". 28.
ഹാ! പിന്നെയൊന്നു മവനോതിയതില്ല കാന്തി
ദീപിച്ചകണ്ണിണയി;ലൊന്നതുമാഞ്ഞടഞ്ഞു;
ലോപിച്ചു രക്തചലനംബത!നിന്നു മുരവും;
പ്രാപിച്ചുതൽപ്രയതദേഹി ചിദാത്മകത്വം. 29.

താരാധീശമുഖത്തെ നൽജലദചേല-
ത്തുമ്പിനാൽമൂടിയും
വാരാളും ഹിമബിന്ദു ബാഷ്പനികരം
സാലാൽപരംതൂകിയും
ആരാജേന്ദ്രഭടാധിപൻെറ മരണം
കൊണ്ടാർന്നതാപോൽക്കരം
ധാരാളം വെളിവാക്കിനാൾ, അമലയായ്
മിന്നുംപ്രകൃത്യംബയാൾ. 30.

ഘാതകൻെറ ഘാതകൻ.

"ഓ! മിസ്റ്റർ സതീശൻ!"

കല്ക്കത്തയിലെ ഒരിട്ടുങ്ങിയ തെരുവിലുള്ള ഒരു വീട്ടിൻെറ അധോഭാഗത്തു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു ഗുഹയിൽക്കൂടി രണ്ടാളുകൾ ദ്രുതഗതിയിൽ പോവുകയായിരുന്നു. ഗുഹയിൽ ഒരു മങ്ങിയ മണ്ണെണ്ണവിളക്കു കത്തുന്നുണ്ടു്. പെട്ടെന്നു് കുറച്ചു ദൂരത്തു നിന്നു് മേൽ എഴുതിയപ്രകാരം ആരോ പറയുന്നതുകേട്ടു.

കല്ക്കത്താപട്ടണം മുഴുവനും "സതീശൻ" എന്നു കേട്ടാൽ ഭയപ്പെട്ടു വിറക്കുവാൻ തുടങ്ങീട്ടു് ഏകദേശം അഞ്ചുകൊല്ലത്തോളമായി. പണത്തിന്നുവേണ്ടി എന്തു ക്രൂരതയും കാണിക്കാൻ അവൻ തെയ്യാറായിരുന്നു. അനവധി അപസർപ്പകന്മാർ അവനോടെതിരിട്ടു മരിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. പലപ്പോഴും കൈയ്യിൽകിട്ടി എന്നു തോന്നുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ അവൻ എന്തെങ്കിലും സൂത്രം പ്രയോഗിച്ചു രക്ഷപ്പെടും. പോലീസ്സുകാർ എങ്ങിനെ ശ്രമിച്ചാലും അവൻെറ ക്രൂരകൃത്യങ്ങൾ തടുക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഈ വീരനാണു് ആ ഗുഹയിൽക്കൂടി അനുയായിസമേതം പോകുന്നതു്. അനുയായിയുടെ പേർ സുരേന്ദ്രൻ എന്നാകുന്നു.

സതീശന്നു ദൈവത്തെ ഭയമില്ല; ഗവർമ്മേണ്ടിനെ ഭയമില്ല. എന്നാൽ ഒരാളെ ഭയമുണ്ടു്. ആയാളുടെ മുമ്പിൽ ഈയാൾക്കു് പ്രാണയാചനം ചെയ്യേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. ആ മനുഷ്യൻെറ പ്രാണഹാനി വരുത്താൻ സതീശൻ ഇപ്പോഴും ശ്രമിക്കുന്നു. ഈ "ഘാതകൻെറ ഘാതകൻ" വീരഭദ്രൻ എന്ന പേരിനാലാണു് അറിയപ്പെടുന്നതു്. അവൻെറ ശരിയായപേർ ആർക്കും അറിവില്ല.

ഇന്നു് സതീശൻ തൻെറ ശത്രുവിനെ വധിക്കാൻ ഒരു പുതിയ വിദ്യകണ്ടുപിടിച്ചു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പത്മിനി എന്ന ഒരു സുന്ദരി വീരഭദ്രൻെറ പ്രിയതമയാണെന്നു് എങ്ങിനെയോ അവൻ അറിഞ്ഞു. ഉടനെ അവളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ ഭൃത്യന്മാൎക്കു് കല്പനകൊടുത്തു.

ഇരുട്ടായതോടുകൂടി ഭൃത്യന്മാർ പത്മിനിയെ ബന്ധനസ്ഥയാക്കി കൊണ്ടുവന്നു. അവൾക്കു് തീരെ ബോധമില്ലായിരുന്നു. സതീശനും സുരേന്ദ്രനുംകൂടി അവളെ അധോഭാഗത്തുള്ള ഒരു മുറിയിൽ കൊണ്ടുപോയിക്കിടത്തി. അവൾക്കു് മോഹാലസ്യം തീരുന്നതുവരെ അവർ കാത്തുനിന്നു.

സതീശൻ—പ്രിയപ്പെട്ട പത്മിനി, എൻെറ സ്നേഹിതൻ വീരഭദ്രന്നു സുഖം തന്നെയല്ലെ?

പത്മിനി—സുഖംതന്നെ.

സതീശൻ—അദ്ദേഹത്തിന്നു എന്നെ എതിൎക്കാനുള്ള മോഹം ഇനിയും തീൎന്നിട്ടില്ലേ?

പത്മിനി—നിങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ പോക്കുവിളിക്കുകയല്ലേ ചെയ്യുന്നതു്? അതിന്നു കാരണമെന്തു്?

സതീശൻ—കാരണമോ? ശരി! ആയാൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു് എനിക്കിഷ്ടമല്ല.

പത്മിനി—ഇഷ്ടക്കേടു് ഇന്നു തുടങ്ങിയതാണോ?

അവളുടെ മനഃസ്ഥൈര്യംകണ്ടു് സതീശൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. ആയാൾ കുറേനേരം നിശ്ശബ്ദനായിനിന്നു.

പത്മിനി—ഇഷ്ടക്കേടു് ഇന്നു തുടങ്ങിയതാണോ? എന്താ സമാധാനം പറയാത്തതു്?

സതീശൻ—നീ പെണ്ണായിപ്പോയതു നിൻെറ ഭാഗ്യം. അല്ലെങ്കിൽ ഈ നിമിഷത്തിൽ ഞാൻ നിന്നെ വെടിവെച്ചു ചുട്ടമായിരുന്നു.

പത്മിനി—(അതു കേൾക്കാത്ത ഭാവത്തിൽ) എൻെറ ചോദ്യത്തിനുത്തരം എന്താണു് ?

സതീശൻ—ഉത്തരം പറയാൻ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഒന്നുമാത്രം മനസ്സിലാക്കണം. നാളെ സൂര്യൻ ഉദിക്കുന്നതു് നിൻെറ മനസ്സിലെ സൂര്യൻ എന്നന്നേക്കുമായി അസ്തമിച്ചതിന്നുശേഷമായിരിക്കും.

പത്മിനി—എങ്ങിനെ?

സതീശൻ—നിന്നെ ഞാൻ പിടിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് വീരഭദ്രൻ ഈ സമയംകൊണ്ടു് അറിഞ്ഞിരിക്കും. അവൻ വരാതിരിക്കയില്ല. ഞാൻ പടിക്കൽ എൻെറ ഭൃത്യന്മാരെ "അപരിചിതർ ആരുവന്നാലും വെടിവെച്ചു കൊല്ലണം" എന്ന കല്പനയോടെ കാവൽ നിത്തീട്ടുണ്ടു്. അവൻവരേണ്ട താമസമേയുള്ളു. മരണം നിശ്ചയം.

പത്മിനി—എന്നെ എന്തു ചെയ്യും?

സതീശൻ—ഞാൻ വിവാഹം ചെയ്യും.

പത്മിനി—ഞാൻ മരണത്തെ വരിക്കും.

സതീശൻ—ഞാൻ നിൻെറ കഴുത്തിൽ വരണമാല അർപ്പിക്കും.

പത്മിനി—മരണമാലയാണു് നല്ലതു്.

സതീശൻ—അതു പിന്നെ തീച്ചയാക്കാം. ഇപ്പോൾ പോകട്ടെ.

സതീശൻ ആ മുറി വിട്ടുപോന്നു. അവൻ വേഗം ആ ഗുഹയിൽക്കൂടി നടക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്നു മുമ്പിൽനിന്നു "ഓ! മിസ്റ്റർ സതീശൻ!" എന്നൊരാൾ പറയുന്നതു അവൻ കേട്ടു. ആയാൾ ഞെട്ടിപ്പോയി. കാരണം ആ ശബ്ദം പരിചിതമായതായിരുന്നു. അതെ, അതു വീരഭദ്രൻെറ ഗളത്തിൽനിന്നു നിർഗ്ഗളിച്ചതായിരുന്നു.

ആ ഗുഹയിൽ കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന മണ്ണെണ്ണ വിളക്കിൻെറ മങ്ങിയപ്രകാശത്തിൽ ഒരാൾ കോണി ഇറങ്ങിവരുന്നതു അവൻ കണ്ടു. ആയാൾ നീണ്ടു്, അതിനൊത്ത തടിയോടുകൂടിയ ഒരു ബലിഷ്ഠകായനായിരുന്നു. ആയാൾ കാലുറയും ബൂട്സും ഷട്ടും ഇട്ടിട്ടുണ്ടു്, കോട്ടില്ല. ആ മനുഷ്യൻെറ സുന്ദരമുഖം ഒരു ഗംഭീരമീശയാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ആയാൾ കൈകൾ രണ്ടും കാലുറയുടെ പോക്കററിലിട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഈയാളാണു് സതീശൻ വധിക്കാനാഗ്രഹിച്ച വീരഭദ്രൻ.

സതീശനു അവൻെറ കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വീരഭദ്രനു് അവൻെറ (സതീശൻെറ) ഭൃത്യന്മാർ കാണാതെ ഉള്ളിൽ കടക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. കണ്ടാൽ അവർ കൊല്ലും, പിന്നെ എങ്ങിനെയാണിവൻ ഇവിടെ എത്തിയതു്? സതീശൻെറ അത്ഭുതം ക്രമേണ ഒരു ഭയമായി പരിണമിച്ചു. വീരഭദ്രൻ അമാനുഷനായിരിക്കുമോ? ഒരു ദിക്കിലും അവനെ പിടിക്കാൻ കിട്ടുന്നില്ലല്ലോ!

"എന്താ മിഴിച്ചുനില്ക്കുന്നതു്?" എന്നു് വീരഭദ്രൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ മാത്രമാണു് സതീശൻ മനോരാജ്യത്തിലെ സഞ്ചാരം നിൎത്തിയതു്.

"ഹാ! വീരഭദ്രനോ?" എങ്ങിനേയോ ഈ വാക്കുകൾ സതീശൻെറ വായിൽ നിന്നു പുറത്തുചാടി.

"അതെ, വീരഭദ്രൻതന്നെ", വീരഭദ്രൻ ഒരു ചിരിയോടുകൂടി പറഞ്ഞു. എന്നാൽ വീരഭദ്രൻെറ നിലയിലല്ല ഇന്നു ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു്. നാം തമ്മിലുള്ള യുദ്ധം അവസാനിപ്പിക്കാനാണു് ഞാൻ പുറപ്പെട്ടതു്. അതിന്നുമുമ്പിൽ ചിലതെല്ലാം പറവാനുണ്ടു്.

ഞാൻ എങ്ങിനെ ഇവിടെ എത്തി എന്നാണു് നിൻെറ ആലോചന. നിൻെറ ഭൃത്യന്മാർ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നതു ഞാൻ കണ്ടു. എന്നെ അവർ കണ്ടതുമില്ല. അതിനാൽ ഞാൻ മതിൽ കയറിമറിഞ്ഞു് വളപ്പിന്നുള്ളിൽ എത്തി. നീ വാതില്ക്കൽ കാവൽ നിൎത്തിയിരുന്നതിനാൽ ഒരു ജനലിൻെറ അഴികൾ മുറിച്ചു് അകത്തുകടന്നു. പിന്നെ ഇതാ ഇവിടെ എത്തി."

II

"ഹേമചന്ദ്രൻെറ സഹോദരിയായ ഊൎമ്മിള ചരമശയ്യയിൽ കിടക്കുന്നു. ഹേമചന്ദ്രൻ അവളുടെ അടുത്തിരിക്കുന്നു. അവളുടെ ആവശ്യപ്രകാരം ആയാളൊഴിച്ചു് എല്ലാവരും പുറത്തുപോയി. ഊൎമ്മിള ഉടനെ പറയുവാൻ തുടങ്ങി.

"എൻെറ പ്രിയപ്പെട്ട ജ്യേഷ്ഠാ, ദീനത്തിന്നുള്ള കാരണം എന്താണെന്നറിയാമോ? അതു് ആധിയാണു്. എൻെറ ദിവസങ്ങൾ എണ്ണിക്കണക്കാക്കാം. അതിനാൽ ഞാൻ ഒരു രഹസ്യം പറഞ്ഞുതരാം. ജ്യേഷ്ഠനോടല്ലാതെ ഞാനാരോടാണു്, അതു പറയേണ്ടതു്?"

"ജ്യേഷ്ഠാ, ഒരു മൂന്നുമാസംമുമ്പു് ഞാൻ ഒരു യുവാവിൽ അനുരക്തയായി. ആയാൾ വളരെ സുന്ദരനായിരുന്നു. ആയാളുടെ പേർ ദേവിദാസൻ എന്നാണു് എന്നയാൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു. വലിയ ധനികനാണെന്നു പറഞ്ഞതു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചു."

"ആയാൾ സ്വകാൎയ്യമായി ഇടക്കിടക്ക് ഇവിടെ വന്നിരുന്നു. വിവരം ഒരാളും അറിഞ്ഞില്ല. ആയാളിൽ ഉള്ള അനുരാഗം നിമിത്തം ഞാൻ ആയാൾക്കു് വശംവദയായി. എൻെറ ജ്യേഷ്ഠാ, ഞാൻ അന്തൎവ്വത്നിയായി. ശേഷം എങ്ങിനെ പറയേണ്ടു! ഞാൻ ആയാളോടു വിവരം പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ദേവീദാസൻ എന്നോടു പറഞ്ഞതെന്താണെന്നറിയാമോ·

ജ്യേഷ്ഠന് അനുഗ്രഹിക്കാൻകൂടി ശക്തിയുണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്."

"ഘാതകപ്രമാണിയായ സതീശനെ വരിക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചുവല്ലോ. അതസാദ്ധ്യമാണ്; ഇതാണ് ആയാൾ പറഞ്ഞതിൻെറ ചുരുക്കം. ഞാൻ ഇടിമിന്നലേററപോലെ ഭൂമിയിൽ മറിഞ്ഞുവീണു."

"ഉണൎന്നു നോക്കുമ്പോൾ ആരും എൻെറ അടുക്കലില്ല. ഹൃദയം വെന്തുരുകിക്കൊണ്ടു ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. എൻെറ ആധി മൂത്തു വ്യാധിയായി. ഞാനിതാ ഈ സ്ഥിതിയിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. എന്നെ ഇനി ഒരു വൈദ്യനും രക്ഷിക്കാൻ കഴികയില്ല. ഞാൻ അതിന്നു ഇച്ഛിക്കുന്നുമില്ല. മരിക്കാനാണ് ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു്. പക്ഷെ, എനിക്കുവേണ്ടി ജ്യേഷ്ഠൻ ഒരു കാൎയ്യം ചെയ്യണം."

അവൾ സംസാരം നിൎത്തി. അക്ഷമനായി ഹേമചന്ദ്രൻ ചോദിച്ചു. ഊൎമ്മിളേ, നിൻെറ അന്ത്യശാസനം ഞാൻ നിറവേററും. വേഗം പറയുക."

"അപ്പോഴേക്കു അവൾക്കു കിതപ്പുതുടങ്ങി. 'എന്നെ-നശി-പ്പിച്ചവ-നോട്-പ്രതി-ക്രി-യ-ചെ-' അവൾക്കു സംസാരിപ്പാൻ വയ്യാതായി. അവനെ നശിപ്പിക്കാമെന്നു ഹേമചന്ദ്രൻ സത്യംചെയ്തു. അതിന്നുശേഷമാണ് ഊൎമ്മിള പരലോകം പ്രാപിച്ചതു്."

"സതീശാ, നീ ഊൎമ്മിളയെ ഓൎക്കുന്നുണ്ടോ?"

ഈ ചോദ്യത്തോടുകൂടി വീരഭദ്രൻ ആ കഥ നിൎത്തി. സതീശൻ നിശ്ശബ്ദനായി നിന്നു. എന്താണ് സമാധാനം പറയേണ്ടതെന്നായാൾ അറിഞ്ഞില്ല. കുറേനേരം കഴിഞ്ഞു ആയാൾ ചോദിച്ചു.

"എന്തിനാണ് നീ ഈ കഥ പറഞ്ഞതു്?"

"നീ ഊൎമ്മിളയെ ഓൎക്കുന്നുണ്ടോ?"

"ഇല്ല. ഞാൻ തീരെ ഓൎക്കുന്നില്ല."

"എങ്ങിനെ ഓൎക്കും, അവൾ അനവധി എണ്ണത്തിൽ ഒന്നല്ലെ?"

"ആ കഥ—"

"ഞാനാണ് ഹേമചന്ദ്രൻ. നീ എൻെറ സഹോദരിയോടു ചെയ്ത എല്ലാ കൃത്യങ്ങൾക്കും ഞാൻ ശരിയായവിധം പ്രതിക്രിയചെയ്യുന്നുണ്ടു്."

"എനിക്കുള്ള ശിക്ഷ എന്താണ്?"

"നിൻെറ മരണം."

"എന്നാൽ നോക്കിക്കോ."

പെട്ടെന്നു സതീശൻ മുന്നോട്ടു ചാടി. ഹേമചന്ദ്രൻെറ മുഷ്ടി അവൻെറ മുഖത്തു ബലമായിപ്പതിഞ്ഞു. അവൻ മടങ്ങി ഒരു കസാലയെടുത്തു ശത്രുവിൻെറ നേൎക്കെറിഞ്ഞു. അതു ചന്ദ്രൻെറ ചുമലിൽ കൊണ്ടു, ആയാൾ മലച്ചുപോയി. അതോടുകൂടി രണ്ടാമതും സതീശൻ ആയാളുടെ അടുത്തെത്തി. ഠെ! ഹേമചന്ദ്രൻെറ കൈത്തോക്കൊന്നു ഗൎജ്ജിച്ചു. "അയ്യോ" എന്നലറിക്കൊണ്ടു സതീശൻ നിലത്തുവീണു. വെടി ആയാളുടെ ചെവിക്കാണ് കൊണ്ടതു്.

സുരേന്ദ്രനോടു ആയാളുടെ യജമാനനെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ കല്പനകൊടുത്തു ഹേമചന്ദ്രൻ ആ ഗുഹയിൽ ആലോചനാപൂൎവ്വം നടന്നുതുടങ്ങി. കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും സതീശന്നു എണീക്കാൻ സാധിച്ചു.

"സതീശൻ, പത്മിനി എവിടെ" ഹേമചന്ദ്രൻ ചോദിച്ചു.

"ശരി, കണ്ടുപിടിക്ക്." എന്നായിരുന്നു മറുപടി.

ചന്ദ്രൻ കൈത്തോക്കെടുത്തു അവൻെറ ഹൃദയത്തിന്നു നേരെ പിടിച്ചു, "പത്മിനി എവിടെ?" എന്നു വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

"വെടിവെയ്ക്കൂ" എന്നു സതീശൻ സധൈര്യം പറഞ്ഞു.

ഹേമചന്ദ്രൻ വെടിവെച്ചില്ല. ആയാൾ തോക്കു പോക്കററിലിട്ടു. അതുകണ്ടു സതീശൻ പരിഹാസപൂർവ്വം ചിരിച്ചു.

"എന്താണു വെടിവെക്കാത്തതു്? നിനക്കു എന്നെ കൊല്ലാൻ ധൈര്യമില്ല. ഞാൻ മരിച്ചാൽ നിണക്കു ഇതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ സാധിക്കയില്ല. "ഇതു പറഞ്ഞപ്പോൾ സതീശൻെറ മുഖത്തു ക്രൂരരസം കളിയാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

"അത്ര ആലോചിക്കണ്ട. ഞാനിവിടെനിന്നു രക്ഷപ്പെടും; നീ എൻെറ തടവുകാരനായിത്തീരും. അതിന്നുശേഷം എൻെറ പ്രതിക്രിയ നടത്തും. സഞ്ജീവബാബു ഇപ്പോൾ കല്ക്കത്തയിലുണ്ടു്. ആയാൾ കുറച്ചു കഴിയുമ്പോഴേക്കും ഇവിടെ എത്തും."

സഞ്ജീവബാബുവിൻെറ പേർ കേട്ടപ്പോൾ സതീശൻ ഒന്നു നടുങ്ങി. ആ ബാബു അനവധി കേസ്സുകൾ തുമ്പുണ്ടാക്കീട്ടുള്ള ഒരു ഡിററക്ടീവ് ഉദ്യോഗസ്ഥനാണ്. ആയാളെ പേടിക്കാത്ത ഒരൊററ കള്ളനെങ്കിലും ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഹേമചന്ദ്രൻ അതു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോഴക്കും ആയാളുടെ കഴുത്തിൻെറ പിൻഭാഗത്തു തണുത്തു കടുത്ത ഒരു സാധനം അമൎന്നു. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ ആയാളുടെ കൈയിൽനിന്നു കൈത്തോക്കു പിടിച്ചെടുക്കപ്പെട്ടു.

"ഹേമചന്ദ്രൻ നിങ്ങളുടെ പ്രേമഭാജനമായ പത്മിനി ആ കാണുന്ന മുറിയിലുണ്ടു്." സഞ്ജീവബാബു ഒരു മുറിയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു പറഞ്ഞു. "നിങ്ങൾക്കു പോയി കാണാം."

ഹേമ—"വന്ദനം. ഇവരെ എന്തുചെയ്യും?"

സഞ്ജീ—"തൂക്കികൊല്ലുകതന്നെ."

ഹേമ—"എനിക്കു വിട്ടുതന്നുകൂടെ?"

സഞ്ജീ—"നിങ്ങളും പെടും."

ഹേമ—ശരി.

ആയാൾ സതീശൻെറ പോക്കററിൽനിന്നു താക്കോലെടുത്തു ആ മുറി തുറന്നു ഉള്ളിൽകടന്നു. അപ്പോഴേക്കും ചില പോലീസ്സുകാർ സതീശനേയും സുരേന്ദ്രനേയും ബന്ധനസ്ഥരാക്കി. സതീശൻ അപ്പോഴേക്കും ബോധരഹിതനായിരുന്നു.

അതിഗംഭീരമായ ഒരു ശബ്ദം! അവർ നില്ക്കുന്ന സ്ഥലം മുഴവനും പുകകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. സഞ്ജീവബാബു, പത്മിനി കിടന്നിരുന്ന മുറിയിലേക്കു ഓടി. അവിടെ ആരും ഇല്ലായിരുന്നു. എല്ലാ പോലീസ്സുകാരും അവിടെ എത്തി. മുറിയിൽ യാതൊരു കേട്ടമില്ല.

പുകയടങ്ങിയപ്പോൾ അവർ മടങ്ങി.

ആ ഗുഹയിൽ സുരേന്ദ്രൻ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. സതീശനെ കാണ്മാനില്ല.

....

പിറേറദിവസം സഞ്ജീവബാബുവിൻെറ വീട്ടിൻെറ മുമ്പിൽ സതീശൻെറ ശവം കാണപ്പെട്ടു. ദേഹത്തിൽ അനവധി മുറിവുകളുണ്ടായിരുന്നു. ഹേമചന്ദ്രൻെറ സാമത്ഥ്യവും ക്രൂരതയും ഓത്തു ആ പ്രസിദ്ധ ഡിക്ടററീവ് അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. ആയാറം കുറച്ചുനേരം അതു നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു. "ഘാതകൻെറ ഘാതകൻ" എന്നു പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടും ആയാറം പിന്തിരിഞ്ഞു.

പി. കുട്ടിശ്ശങ്കരപ്പണിക്കർ,
(ജൂനിയർ വിദ്യാത്ഥി.)

The Island of Chess.

By P. R. Sitaram, (Senior Intermediate).

I do not know how long I had been in that boat. It seemed to have been ages. The wind had been rising for a long while, and had now become a fierce gale. The frothing waves ran past me like racing mountains tossing the boat here and there, and threatening to break it to pieces every moment. I was giddy and sick and overcome by terror; I cursed my folly in having left the beautiful Calicut beach in so small a boat to view the American ship lying at anchor four or five miles from the shore. I was feebly wondering when I should be able to set foot on *terra firma* again and see my dear College friends, when the boat bumped violently against a submerged rock, throwing me with great force on to a sloping sandy beach, where I fell on my knees and hands and turned a few involuntary somersaults. When I raised myself to a sitting posture, I found I was so tired that I could do nothing but lie down again and go to sleep. I cannot tell you how long I slept; but I was suddenly roused by a great clash as of metal, and when I sat up I found myself surrounded by a company of soldiers who stood round in an attitude of readiness, all their spears levelled againt me. They were an odd looking group, clad all over in white armour all in bulging sections, their stupid ferocious faces surmounted by head pieces shaped exactly like chessmen. As I looked at them in amazement, one of them who seemed to be an officer of some sort advanced stiffly towards me holding his spear levelled in a line with my breast, and cried: "Up with you !"

I stood up, and was about to move forward, when he shouted: "Stand, if you value your life !" at the same time touching my breast with his spear point. I was quite amazed at this uncivil reception, and asked the man what he meant by this outrage.

"Who are you ?" he demanded, "why have you come here? Tell me the truth, the whole truth, and nothing but the truth".

"Sir," I began, "I am a student of the Zamorin's College".

"The Zamorins College be blowed !" he said.

We are usually willing enough to say Amen to that, but just now—.

"I came out in a boat to see an American steamer,"—I ventured.

"American steamer be blowed !" he said.

"My name is P. R. Sitaraman"—

"P. R. Sitaraman be blowed !" he roared ,"you are a Black, a spy, a wretched spy of the Black King"!

Now I am not a white man, of course, but I had never been called a Black before. I certainly was not a spy, and who the dickens was the Black King? I was thoroughly mystified. I started on a somewhat confused explanation, but was cut short before I had uttered three sentences. "Silence !" roared the officer, "stop your lies, I know all about you. You have come to report on our strength, our plans and dispositions. But you didn't count on my vigilance. You thought yourself clever, didn't you? Well, well, you shall see the king, the White King, my king. You shall hang, I assure you ; we have no mercy on spies in this country." Turning to two of his men he ordered them to take me up to the Prisoner's Hill, to await the king's pleasure."At once," he shouted, "Duffle, Brunt". (Their language is slightly different from ours).

The soldiers jumped forward, took me by the arm on each side, and keeping their spear-points suggestively near my ribs, started to run. How they ran! They ran as if a Cup awaited them at the end of the heat, as if running was what they were born for. They never looked back, or even sideways. They looked steadily in front, while their legs pounded away, hell-for-leather, in a curious mechanical manner, under them. I could not run like that; I stumbled, and sometimes fell, but was dragged forward at a terrific pace as if I had been hitched to a couple of mad horses. Soon we came on the up-hill stretch, but the gradient made no difference to these fellows. They merely bent their bodies a little more forward, and dashed up and on, with me falling down and bobbing up after them like a reluctant puppy dragged forward by brutal boys. At the end of a couple of hours we reached the top of the hill, and I found myself on a flat circular space as level as if the top of the hill had been cut off by a sweeping sword. Here we halted, or rather the soldiers halted, while I lay on the ground between them, panting and desperately tired. They still held on to my arms, and their spears were still levelled against my body. I asked for a little water, but was told that water was not mentioned in their orders which were merely to await the king's pleasure. Dully wondering when and how this precious king would be pleased, I rose to my knees, and looked down towards the plain below,—and forgot all my thirst and weariness in the amazing sight which met my eyes. For the country which lay stretched under the hill was not a country at all, but a vast chess-board. For miles and miles it stretched away in a chequered design of black and white squares, each at least half a mile in extent From far beyond on every side came the gleam of the encircling ocean. My eye was caught soon after by a sense of movement at the opposing ends of the vast board,—closer scrutiny showed masses of men forming up in position, their armour and weapons flashing in the morning sun. They were ranged up in columns, the whites all in rows on the near side, the blacks at the further edge. A great game was about to begin, or rather a great battle, for where (in the game as played by us) each edge square is occupied by a single chess-man, the squares in the island held a regiment of fully armed men. I had read of the great Akbar playing a mighty game with real live girls as pawns, but this was far more amazing. Certain of the squares were held by regiments of infantry, certain others by cavalry, one or two by great castellated structures which moved forward like tanks by clanking machinery. Towards the middle was a group of knights dressed rather like Crusading Templars and led by a man in prelate's robes. "Bishop !" I whispered, in awe. "Yes" replied my guards. Near to them in a separate square stood the king in resplendent robes, surrounded by a regiment of Household Cavalry. Far away on the opposite side stood a similar force, corresponding to them unit by unit, detail by detail. There was only one difference, the near-siders were all white, their opponents all black. (Even as I was noting these details, a trumpet blared, and immediately there ensued a scene of of busy simultaneous activity on both sides. The regiments of infantry moved forward square by square, under orders from the Kings, the moves on each side being rigorously alternated. They moved forward blithely, almost carelessly at first, but more and more warily as they came in sight of the opposing regiments. Their movements were supported with great judgment by the cavalry and the moving fortifications, while the Bishop and the King came last with steady calculated advances.

As the opposing forces moved nearer and nearer to the centre, I found myself greatly excited, and making mental wagers on their chances of success. One company of Whites, which had

moved forward more daringly than the others, excited my particular sympathy, and I fixed my attention on it. There was a black company advancing steadily towards it. Each had supporting companies in its imediate rear. They came opposite each other with just a square between them. Now came the first error of the battle. Some one blundered, and the white company moved eagerly forward into the intervening square, temporarily leaving the support of the company behind, by creating a gap between the two. Immediately the Blacks rose into the air as one man and jumped over the heads of the Whites into the empty square, while the Whites threw away their weapons and knelt down, holding up their hands in surrender!

I was wild with anger. "Why don't they fight?" I shouted aloud, "Why do they throw away their weapons? And why on earth did the Blacks fly over their heads? Silly fools!"

"Silly fool yourself", said one of my captors, "Rules are rules, and orders are orders. Why should they fight when the rule is very clear? You leave your rear unprotected and pay for it. Why should they fight?"

"Why the blazes do they carry spears then?" I asked.

"Soldiers must have weapons" was the stolid reply.

A shout recalled my attention to the battle below. A squadron of white horse which had been standing like stone figures in a square to the left now sprang into action, and galloping round in a flanking movement, swept over the over-venturesome Black company and made them surrender. In another part of the field, one of the moving fortfications belonging to the Blacks, lumbered forward with a great clangour of machinery, sweeping everything in front of it. Then followed slow complicated movements, forward, sideways, oblique, jumpings over, side-steppings, victories, surrenders. All the time, a rush of prisoners, those who had surrendered, Black and White, kept streaming up my hill at that insane double of theirs, weaponless, merry, excited about the fight below, but most chummy among themselves. "Silly asses!" thought I. I was sore with a sense of disappointment, a feeling that I had been cheated, like a boy at a circus who had been promised a daring trapeze act, but got only the clown instead, tumbling on the sawdust and saying foolish things. I lost all interest in the game below. I did not care if the Bishop jumped over the king, or the two together over the moon. I turned to the prisoners, stupid looking solemn fools, and asked them whether they played this silly game often. They opened their eyes wide, and said—"Every day". "What?" I exclaimed, "every day? You wont have much time to do anything else".

"There *is* nothing else," they replied. I was dumbfounded. "What?" said I, "you have nothing else to do? No work? or anything?"

"This is our work", they replied.

"This silly game of jumping over each other's heads?"

"It is not a game, it is our work. It is what we are for".

"No agriculture, no study, no industries?"

"No. This is all we do. And we do it every day, all the year round".

"Why do you do it?"

"Why do *you* work? Why do you make money and lose it and make it again? Why do you go down mines, why do you go to sea, why serve in armies? Why do you beat a ball with a stick, or hit a stick with a ball regularly at certain seasons in the year?"

"Because we must live—that's why we work. We want amusement, and we play."

"Well, here is work and play. And besides those are our King's orders".

"You obey your kings unthinkingly, do whatever silly things they ask you to do"?

"So do you your governments, your religions, your customs, your habits."

"But what is the idea? What is the sense of this fight?"

"There are two different sorts of people here, Whites and Blacks. We want to decide which is really the cleverer".

"Is it not very stupid, this continual war between two peoples on the score of colour?"

"You have similar fights in the world you live in, have you not? And much worse fights, too, since many millions of lives are lost in your wars, while ours are regulated by rules, and no one ever loses life or limb."

"And how long has this war of yours lasted?" I asked.

"Five or six thousand years" replied one of them, "And let me tell you this, young man, if in your part of the world men showed the same respect for authority, the same obedience, and loyalty to laws and regulations, life would be simpler, purer and greater."

"What nonsense!" I cried angrily.

"Nonsense!" cried a sonorous voice, at the sound of which every one stood to attention, "who is talking of nonsense?"

It was the White King who had spoken. By his side was the Black King also, accompanied by all their officers. The battle was over.

I was placed before them, and a full account of all I had said and done was given them.

"So you think us a nonsensical people?" said the King, when he had heard it all.

"Yes," I replied.

"I wonder", he said, "you speak this of a people who have contributed the most harmless and dignified form of amusement to the gaiety of the nations. In this country, we have been playing the game generation after generation, for the last six thousand years, and we have perfected it almost into a science."

"I don't care if you have played for five thousand years or fifty thousand" I replied. We Zamorin's College men are no respecters of persons, and always exercise our right of teaching people their duties I continued: "You have been wasting your time and that of the people committed to your care. Do you think this kind of thing is the end of national existence? Why don't you try some industry, some kind of public welfare work? Or social reform, which is what people who are unfit for other things usually take up?"

"What exactly will you suggest?" said the Black King, gravely.

"Oh buy your people a Charka each, and induce them to spin some yarn. You will soon become the greatest nation on earth."

"That is the biggest yarn I have heard spun yet," said the White King.

"These people will end their lives spinning such yarns," said the Black King. "They will keep on reforming everything except their own evil natures. They butt in everywhere, boring the world with their airs and their talk of superior virtue. We give them short shrift in this country."

"May it please Your Majesty," said an officer who now stepped forward and whom I recognised as the one who had arrested me, "This person is a spy."

"Whose?" said the White King.

"His Gracious Majesty the Black King's" replied the officer.

"Mine?" roared the Black King, "what nonsense! I never employ spies, as you know, Brother. And such a despicable spy!" "Quite right, quite right" said the White King, "But before we decide what to do with him, we must make our dispositions for tomorrow's battle. The sun is setting."

The two kings then called together their Bishops and officers and entered into a grave consultation on the subject of the next day's operations. I was so overcome by the thought that they were going to continue their silly game that I shouted: "What, you are going to do it all over again? That rotten game of jumping over each others' silly heads! Oh you silly idiots!"

At that the Kings turned on me together so suddently that they were on me before I could wink an eye-lid. Black foot and white smote my chest simultaneously with such violence that I was lifted clean off the ground and sent hurtling over the heads of the jeering multitude, right over the edge of the plain, over the precipice. Down, down, I fell, "nine days and nights from dewy morn to dewy eve" or thereabouts, trying to scream but unable to, till I struck the ground with a resounding whack and lay there, shouting and kicking. Some one had me by the legs, and I heard his voice crying, "Sitaram. Sitaram, get up! what are you doing? Get up!"

I opened my eyes, and saw my brother trying to lift me up. I was on my back on the floor, my bed-clothes over me, I had fallen down from my cot!

I then remembered how, just before going to sleep, my brother and I had planned to take a boat next day and row over to the American steamer which had been lying off Calicut the last two or three days. The rest was a dream!

"A man cannot be kept healthy merely by attending to his stomach. If the body which is the support of the curiously complex fabric acts with a sustaining influence on the mind, the mind which is the impelling force of the machine may, like steam in a steam-engine, for want of a controlling and regulating force, in a single fit of untempered expansion blow all the wheels and pegs of the machine into chaos. No function of the body can be safely performed for a continuance without the habitual strong control of a well-disciplined will. Therefore, if you would be healthy, be good; and if you would be good, be wise; and if you would be wise, be devout and reverent; for the fear of the Lord is the beginning of wisdom".

— PROFESSOR BLACKIE.

A Goddess.

By

Sarvotham V. (Senior Intermediate.)

IT was a chill midnight in the cheerful month of January. The moon was full and the stars were twinkling in all their splendour. I could not help haunting the precincts of the local temple, the deity of which was believed to grant the prayers of all sincere devotees. Further it was a current belief that pious eyes could see the deity going her customary rounds at midnight. Strange to say, no one yet had ventured to approach the 'adored one.' Being possessed of a sublime confidence in the benevolence of the Almighty I wanted to put this belief to personal test. The deity was, after all, a goddess.

I felt the suroundings quite quiet and at the same time awe-inspiring. I took my seat on a patch of turfy soil before the temple. While I was thus seated and meditating on the extraordinary powers of the omnipotent, a sudden illumination in front of me dazzled my eyes. The crucial hour in this dangerous venture of mine had come.

The goddess (at least what I supposed to be the goddess) approached with slow and lingering steps. I waited in anxious expectation. When the goddess was quite near, I could discern her dress to be of purple silk. No human tongue could describe her beauty. This only strengthened my reverence, for no mortal being, I thought, could ever be so fascinating.

My heart throbbed as the figure approached me. When we were within speaking distance the advancing form suddenly exclaimed: "Hullo!" I was thunderstruck. This was the first time a deity had been heard addressing a mortal being. Nevertheless, I made up my mind to converse with the goddess, if it was possible. I asked her boldly who she was. She approached closer to me and said "I am no goddess as you fancy, but a mortal like you". This was really perplexing to me. I asked her again who she was and what she was about. She gave out a tale which ran thus.

She was the wife of a rich god-fearing Zemindar of the locality. Being strict in his ways he had earned the illwill of his tenants who decided to kill him. Opportunities were not wanting. They counted on his going to the temple at midnight to worship the deity in seclusion. On one such occasion these inhuman assassins cruelly murdered the pious Zemindar. Ever after, the loving wife paid daily visits to this place. She informed me that she could even converse with the departed soul. Fearing detection the lady requested me not to let the secret leak out.

This tale completly vanquished my fear of the supposed divinity. I turned my steps homewards, slowly crept under my blanket, and spent a sleepless night. Though my wish to converse with the deity of the temple was frustrated, I was all joy as I had been fortunate enough to meet and hold talk with a goddess among mortals who so dearly loved her lord.

Would my dear Readers, for the sake of that goddess at least, keep this secret from the ears of the accursed world?

ഉപഹാരം. *

വിദ്വാൻ വി. എം. ഗോവിന്ദമേനോൻ.

പ്രാവൃട്ടിൻകൊടുമയെ ക്രൂസാതെ നില്ക്കുന്നോരു
തുവാരിജത്തെ,ത്തൻെറ വാപിയിൽ നിന്നു ദാസൻ,
പുഷ്പവിക്രയം ചെയ്യോനവനു വില്പതിന്നാ-
യപ്യഥിവീശ്വരൻെറ കോട്ടവാതില്ക്കൽചെന്നാൻ.
അവിടെക്കണ്ടോനവനൊരു പാന്ഥനെയപ്പോ-
ളവനദ്ദാസനോടു ചൊല്ലിനാനന്തഗ്ഗതം.
"അന്ത്യമാമിപ്പദ്മത്തിന്നെന്തു നിമ്മൂല്യം? ചൊൽക,
ഹന്തനാഥനാംബുദ്ധന്നതു ഞാനപ്പിക്കട്ടെ."
ദാസനും ചൊന്നാ"നൊരു വിൽക്കാശുനൽകീടുകി-
ലിസ്സിതാംഭോജമങ്ങയ്ക്കുള്ളതാമില്ലവാദം."

അദ്ധ്വഗനതു നൽകിനിന്നിടും നിമിഷത്തി-
ലദ്ധരാപാലൻ പുറത്തേക്കെഴുന്നെള്ളീടിനാൻ.
അദ്ദേഹമീശിതാവാം ബുദ്ധനെദ്ദശിപ്പാനാ-
യദ്ദിവ്യമാഗ്ഗത്തൂടെ നിഗ്ഗമിച്ചീടുംനേരം,
രമ്യമാംസുമംകണ്ടു വാങ്ങുവാനാശിച്ചുള്ളി-
ലീമട്ടുചിന്തചെയ്തോ"നെത്ര നന്നിതുപാത്താൽ?
ഈ വഷത്തുവിൽ വിരിഞ്ഞുള്ളോരീ രാജീവത്തെ
യാവിശിഷ്ടൻെറ കാല്ക്കലപ്പിപ്പതല്ലോപുണ്യം."
'ലബ്ധമായ്‌വിൽക്കാശൊന്നെ'ന്നലർ വില്പവൻ ചൊൽകെ,
യബ്ധികാഞ്ചിതൻ കാന്തൻ 'പത്തുതന്നീടാ'മെന്നാൻ.
എന്നാലാവഴിപോക്കനായതിൻ വിലയപ്പോ-
ളൊന്നിരട്ടിച്ചു ചൊന്നാനരചൻ കേൾക്കെത്തന്നെ.

പുഷ്പവിക്രേതാവിന്നു മൂത്തുപോയാശ, "യാക്കാ-
യിപ്പൊലിക്കൂട്ടർ ലേലംചെയ്യതങ്ങെത്തിച്ചേന്നാൽ,
ഉണ്ടാമൊട്ടേറെനേട്ട" മെന്നോത്തുദാസൻ കൂപ്പി-
ക്കൊണ്ടുരചെയ്തു "ഞാനിപ്പങ്കജം വില്ക്കുന്നില"

* ടാഗോർ.

പട്ടണപ്രാകാരത്തിന്നപ്പുറം നില്പുള്ളാര
പെട്ടനന്മാന്തോപ്പിന്റെ നിഭൃതച്ഛായയിങ്കൽ,
പ്രാലേയപൂരം പെയ്യുമുത്തുവിലുഷസ്താരം
പോലെഴും സമാധാനം നിറയും നേത്രങ്ങളും,
നിർമ്മലപ്രേമത്തിന്റെ നിശ്ശബ്ദമാഹാത്മ്യത്തെ
നിർമ്മായമാവഹിക്കും സുസ്മിതാധരങ്ങളും
ചേർന്നനേതാവാം ബുദ്ധദേവന്റെ തിരുമുമ്പിൽ
ചെന്നു തന്മുഖം നോക്കിനിന്നുപോയ് ദാസനല്പം.
പിന്നെയസ്സാരസത്തെത്തൽപാദത്തിങ്കൽവെച്ചു
തന്നുടെ ശീർഷം നിലത്തോളവും താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടാൻ.
പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടു ബുദ്ധദേവനും ചോദ്യംചെയ്താൻ
"നിൻചിത്തതാരിലെന്തു വാഞ്ഛിതം മദ്വത്സക?"
ദാസനുത്തരം ചൊന്നാൻ "നിന്തിരുവടിയുടെ
ഭാസമാനാംഘ്രിദ്വന്ദ്വസംസ്പർശലേശം മാത്രം."

ഗീത.*

(പി. കെ. കരുണാകരമേനോൻ, സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.)

"കുറ്റനായിടൊലാ, കണ്ടതെല്ലാമഹം" ഈ വാക്കുകളിലാണ് ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ ഗീതാസാരം അടക്കീട്ടുള്ളതു്. പ്രപഞ്ചസരിത്തിൽക്കൂടി, മൃത്യുസമുദ്രത്തിലേക്ക് സദാസഞ്ചരിക്കുന്ന മനുഷ്യസഞ്ചയത്തെ, കരുണയോടുകൂടി വീക്ഷിച്ച്, അവരെ നേർവഴിയിലേക്ക് തിരിക്കുന്ന അദ്വൈതാമൃതവർഷിണിയായ ഗീത, ഭാരതത്തിൻെറ മദ്ധ്യത്തിൽ, 700 പടികളാൽ പരിലസിക്കുന്ന മോക്ഷത്തിലേക്കുള്ള സോപാനമാർഗ്ഗമാണ്. ഗീതയല്ലെ ഹിന്ദുക്കളുടെ ശാസ്ത്രസമൂഹത്തിൽ പ്രചുര-പ്രചാരമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത്. ഹിന്ദുക്കളുടെ ശാസ്ത്രങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യർകൂടി ഗീതയെ നിത്യം പാരായണം ചെയ്യുന്നു. ആലോചിക്കുവാൻ വയ്യാത്തതോ, സാദ്ധ്യമല്ലാത്തതോ, ആയ യാതൊന്നും ഗീതയിൽ അടങ്ങീട്ടില്ല. അതുതന്നെയാണ് അതിൻെറ മാഹാത്മ്യം.

യുദ്ധത്തിൻെറ മദ്ധ്യത്തിൽ, അസ്വസ്ഥനായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന അർജ്ജുനനോടു ഭഗവാൻ ഉപദേശിക്കുന്ന സാരാംശങ്ങൾ അടങ്ങിയതാണ് ഗീത. സാധാരണമായി, യാതൊന്നിനെക്കുറിച്ച് നാം വ്യസനിക്കേണ്ടതില്ലയോ, അതിനെ കുറിച്ച് നാം വൃഥാ വിചാരിക്കുന്നു; അത് അനാവശ്യമാണ്. ഇല്ലാത്തത് ഉണ്ടാവുകയില്ല; ഉള്ളത് ഇല്ലാതാവുകയുമില്ല. ലോകമെങ്ങും വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന ആ മഹാശക്തിക്ക് നാശമില്ല, കർമ്മയോഗത്തിൽ നിശ്ചയ-സ്വരൂപമായ ജ്ഞാനം ഒന്നു മാത്രമെയുള്ളു. അനിശ്ചിതാശയർ അതിനെ പല ശാഖകകളായി തരം തിരിക്കുന്നു. എല്ലാവരും ആത്മാവിനെ അറിയുന്നവരല്ല. ചിലർ അത്ഭുതത്തോടുകൂടി ആത്മാവിനെ, കാണുന്നു, കേൾക്കുന്നു. ആത്മാവിനെ അറിഞ്ഞ്, ആത്മാവിൽ രമിച്ച്, ആത്മാവിൽനിന്ന് സന്തുഷ്ടി നേടുന്നവനാണ് വിശിഷ്ടൻ. കർമ്മം ചെയ്യുവാൻ മാത്രമെ നമുക്ക് അധികാരമുള്ളു. അതിൻെറ ഫലാപേക്ഷ നമുക്ക് ബാധകമല്ല. ദേഹാഭിമാനികൾ കർമ്മത്തിൽനിന്ന് ഫലത്തെ കാംക്ഷിക്കുന്നു; പ്രപഞ്ചചക്രത്തിൽപെട്ട് തിരിയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഫലാഭിലാഷത്തോടുകൂടി കർമ്മം ചെയ്യുന്നവൻ ദയനീയനാണ്. അവന്ന് സുഖമുണ്ടാകുന്നതല്ല. "നിഷ്കാമമായ കർമ്മം" ഇതാണ് ഗീതാതത്വം. സർവ്വകാര്യങ്ങളും ഈശ്വരനിൽ അർപ്പിച്ച്, കർമ്മംചെയ്തു്, ആത്മസ്വരൂപനായി വർത്തിക്കുന്ന ഭാവമാ

* ഒരു പ്രബന്ധ-പരീക്ഷയിൽ സമ്മാനാർഹമായി കണ്ടതു്.

ണ്ട് യോഗം. വിഷയം പിൻമാറിയാലും ആശ പിന്മാറുന്നതല്ല. ജിതേന്ദ്രിയൻ വിജയത്തോടുകൂടിത്തന്നെ വത്തിക്കുന്നു. പലവിധ കേൾവികളാലും സദാ ചഞ്ചലിക്കുന്ന ബുദ്ധിയെ അടക്കുന്നവനാണ് യഥാത്ഥയോഗി. മററുള്ള ഭൂതങ്ങൾ ഏതൊന്നിൽ അന്ധകാരം കാണുന്നുവോ, ആ പരബ്രഹ്മത്തിൽ യോഗി വെളിച്ചം കാണുന്നു.

കമ്മമില്ലാതെ സിദ്ധിയില്ല. ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങളെ മനസ്സാൽ അടക്കി, കമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൊണ്ടു് നിഷ്കാമമായി കമ്മം ചെയ്യേണം. ബുദ്ധി, മനസ്സ്, കമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ, ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ ഈവക കാമ്മേഫലങ്ങളാൽ വിജ്ഞാനചന്ദ്രനെ കാമം മറക്കുന്നു. കാമം മാത്രമാണ് ബുദ്ധിയെ ഭ്രമിപ്പിക്കുന്നത്. ആത്മാവിൽ രമിക്കുന്നവന്നു കമ്മം അനാവശ്യമാണ്. കമ്മം നശിച്ചാൽ ധമ്മവും നശിക്കുന്നു. അതിനാലാണ് ജ്ഞാനികൾ ലോകോപകാരാത്ഥം കമ്മം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ബുദ്ധിമാനായ മനുഷ്യൻെറപ്രധാനകൃത്യം കാമസ്വരൂപമായ ശത്രുവെ നശിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

അധമ്മം വദ്ധിച്ച്, ധമ്മം നശിക്കുമ്പോൾ, ലോകരക്ഷക്കുവേണ്ടി ഭഗവാൻ യുഗംതോറും സംഭവിക്കുന്നു. ഭഗവാനെ കമ്മങ്ങൾ ബാധിക്കുന്നില്ല.

"സന്ന്യാസമൊ കമ്മമൊ അധികം നല്ലത്?" എന്നുള്ള അർജ്ജുനൻെറ സംശയത്തെ ഭഗവാൻ തീക്കുന്നു. സന്ന്യാസവും കമ്മവും ശ്രേയസ്കരം തന്നെയാണ്. എങ്കിലും കമ്മയോഗിയായിത്തീരുകയാണു് ഏവനും വേണ്ടതു്. കമ്മപരിത്യാഗത്തെക്കാൾ കമ്മയോഗംതന്നെയാണു് നല്ലതു്. കമ്മസരിത്തിൽകൂടി സിദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചവൻ ജ്ഞാനത്തെ സ്വായത്തമാക്കുന്നു. അഗ്നി വിറകിനെയെന്നപോലെ ജ്ഞാനം കമ്മത്തെ ദഹിപ്പിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ നിഷ്കാമമായ കമ്മംതന്നെയാണ് യഥാത്ഥസന്ന്യാസം.

മനസ്സും ബുദ്ധിയും കാമത്തിൻെറ ഇരിപ്പിടങ്ങളാണ്. അവയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിയന്ത്രിച്ച്, പരമാത്മാവിൽതന്നെ അവയെ സമപ്പിക്കുന്നവനാണു ശരിയായ യോഗി. കമ്മയോഗം കമ്മികൾക്കും ജ്ഞാനയോഗം ജ്ഞാനികൾക്കും വിധിച്ചവയാണ്. ജ്ഞാനികളും കമ്മയോഗികളും ഒരു ദിക്കിൽ തന്നെയാണ് ചെന്നെത്തുന്നതു. ആ തത്വം അറിയുന്നവനാണു് സത്യത്തെ അറിയുന്നവൻ. അക്ഷരമായ മഹാശക്തി എങ്ങും വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്നു. ജീവസ്വരൂപമായ പ്രകൃതി പ്രപഞ്ചത്തെ പ്രവത്തിപ്പിക്കുന്നു. അതിലെ ഓരോ ശാഖകളും രത്നങ്ങൾ മാലയായി കോത്തപോലെ ഭഗവാനെ സംബന്ധിക്കുന്നു.

ജ്ഞാനം വിശിഷ്ടമാണ്, അവ്യയമാണ്. അതു സിദ്ധിച്ചാൽ ഒന്നും അറിയേണ്ടതില്ല. ജ്ഞാനത്തെ പാപം നശിപ്പിക്കുന്നു.

"അക്ഷരമായ ബ്രഹ്മത്തെ സേവിക്കുകയൊ, സഗുണനായ ഭഗവാനെ സേവിക്കുകയൊ വേണ്ടതു്." എന്നുള്ള സംശയം കൂടി ഭഗവാൻ തീക്കുന്നു. നിർഗ്ഗുണോപാസന കൃച്ഛ്റസാദ്ധ്യമാണ്. ഏതുമാഗ്ഗം തുടന്നുകൊണ്ടു പോയാലും ചെന്നണയുന്നതു അചഞ്ചലവും അനശ്വരവും ആയ ആ മഹാശക്തിയിലേക്കായിരിക്കും. സ്വാത്ഥപ്രവൃത്തിയെ ത്യജിക്കുന്നവനാണ് യ

ഥാത്ഥഭക്തൻ. ദേഹിക്ക് കമ്മത്തെത്യജിപ്പാൻ സാധിക്കുകയില്ലെങ്കിലും കമ്മഫലത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ബന്ധത്തോടുകൂടാതെ ഏതു കമ്മവും ചെയ്യാം.

ലോകത്തിലെ ഗുണങ്ങളേ മൂന്നായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. അവ സത്വഗുണം, രജോഗുണം, തമോഗുണം എന്നിവയാണ്. സവ്വേന്ദ്രിയങ്ങളിലും തിളങ്ങി നില്ക്കുന്ന സുഖകരമായ ഭാവമാണ് സത്വം. സത്വഗുണത്തിന്നു ബന്ധമില്ല. രജോഗുണം വിഷയത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. രജോഗുണത്തിൻെറ ഫലം ദുഃഖമാണ്. സകല കമ്മങ്ങളുടേയും അടിസ്ഥാനം രജോഗുണമാണ്. പക്ഷെ ആ കമ്മങ്ങളിൽ മനസ്സ് നിവ്വികാരമായിരിക്കേണമെന്നു മാത്രമെ നിർബ്ബന്ധമുള്ളു. തമോഗുണം അന്ധകാരത്തിൽ നിന്നുത്ഭവിക്കുന്നു. അതിൻെറ ഫലം അവിവേകമാണ്. സത്വഗുണം ആദ്യം വിഷതുല്യവും പിന്നീടു അമൃതതുല്യവും ആകുന്നു. രജോഗുണം കമ്മത്തെ സംബന്ധിക്കുന്നതാകയാൽആദ്യംഅമൃതതുല്യവും പിന്നീടു വിഷതുല്യവും ആകുന്നു. തമോഗുണം അന്ധകാരത്തിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ച്, അതിൽതന്നെ വിലയം പ്രാപിക്കുന്നു. ഫലേച്ഛകൂടാതെ, സ്ഥിരബുദ്ധിയോടുകൂടി ത്രിവിധമായി ചെയ്യുന്ന തപസ്സാണ് സാത്വികം.

പരബ്രഹ്മത്തിൻെറ ഭാവമാണ് അദ്ധ്യാത്മം. അത് എങ്ങും വ്യാപിക്കുന്നു; അതിന്നാദിയില്ല; അവസാനവുമില്ല.

ഭഗവത്ഗീതയുടെ ആന്തരമായ തത്വം നിഷ്കാമമായി കമ്മം ഈശ്വരപരമായി ചെയ്യുക എന്നതാണ്. ജ്ഞാനത്തെ ധ്യാനം അതിശയിക്കുന്നു; ത്യാഗം അതിനേക്കാൾ ഭേദമാണ്. കമ്മഫലത്യാഗം ലഭിച്ചാൽ ജന്മബന്ധത്തിൽ നിന്നു വിമുക്തിയായി.

കാമസ്വരൂപമായ ശത്രുവിനോടു യുദ്ധംചെയ്യുകയെന്നുള്ള ഉപദേശം യുദ്ധമദ്ധ്യത്തിൽ ഏററവും ഉചിതമായിരിക്കുന്നു. ഗീതയിൽ ക്രൂഷ്ടസാദ്ധ്യമായി ഒന്നും തന്നെയില്ല. സ്വാത്ഥത്തെത്യജിച്ച്, ഫലേച്ഛകൂടാതെ കമ്മംചെയ്ത്, മുക്തിനേടുവാനുള്ള സുഗമമായ മാഗ്ഗം അതിൽ വിശദമായി, സംശയത്തിന്നിട വരുത്താതെ, പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം ഈശ്വരാപ്പണമായി കമ്മം ചെയ്താൽ ദേഹാഭിമാനം നശിക്കുകയും "കണ്ടതെല്ലാമഹം" എന്ന ഭാവം ഉത്ഭവിക്കുകയും തന്നിമിത്തം ജീവിതോദ്ദേശമായ പരമകൈവല്യം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. "എന്നെ ഭജിച്ചാൽ സംസാരത്തിൽ നിന്നു ഞാൻ കരകയററിക്കൊള്ളാം." ഇതുതന്നെയാണ് ഭഗവാൻെറ പ്രതിജ്ഞ.

ഗീതയിൽ സാംഖ്യയോഗം, കമ്മയോഗം, സന്ന്യാസയോഗം, കമ്മസന്ന്യാസയോഗം, അക്ഷരബ്രഹ്മയോഗം, ത്രിവിധഗുണയോഗം, അവസാനം മോക്ഷയോഗം എന്നിതുകൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഗീത അനശ്വരമാണ്; എന്നും അതിന്ന് സ്ഥാനമുണ്ട്. "കമ്മയോഗികളായി ലസിപ്പിൻ" ഇതാണ് അതിൻെറ മുഖ്യതത്വം.

India's First Residential University, Aligarh.

BY A MUSLIM STUDENT.

THE inception and early stages of the development of the great Muslim institution at Aligarh have not yet receded so far back into the mists of the past as not to be recalled. There are still men who have vivid personal memories of the great founder himself and his work.

The Muslim University, as the institution at Aligarh is called, originated in what is now known as the "Aligarh movement," which was started and led in the latter half of the last century by the late Sir Syed Ahmed Khan with the object of stemming the retrogression that had set in amongst the Mussalmans of India with the fall of the Mughal Empire. Sir Syed and his band of reformers found that the main cause of their rapid decline was their backwardness in modern education, and as a permanent remedy he decided to establish a college at Aligarh to provide facilities for the best type of education both scientific and religious.

On the 24th May, 1875, was performed the opening ceremony of the late Muhammadan Anglo-Oriental College which has grown into the present University. It consisted then of a few school classes and a staff of seven teachers including the Headmaster, Mr. H. G. I. Siddons. Although the start was made with a small school, the plan of the founders was to raise it ultimately to the status of a University.

The most distinctive feature of the institution founded at Aligarh was its residential system. Students coming from different parts of the country, with different manners, habits and tastes lived, played, and dined together, away from town and other uncongenial influences, within one compound and under the direct supervision of their teachers in an atmosphere of learning and culture.

The college continued to grow in reputation and numbers of students flocked to it not only from every corner of India, but from distant places like Burmah, Java, Afghanistan, Persia, Aden, and South Africa. In 1911 His Highness the Aga Khan led the movement for raising it to the status of a University, for which it had been designed from the very first. The consummation of the scheme was, however, delayed for various reasons till 1920 when the Aligarh Muslim University Act came into force, by which the M. A. O. College was turned into a teaching and residential University.

The "Aligarh movement" was, however too full of vitality to exhaust itself with the creation of a college. The effects of the movement were soon seen in various shapes almost all over Northern India,—in the creation of the All-India Muhammadan Educational Conference ; the revival of Urudu Literature, in the shaping of which the influence of Sir Syed Ahmed and his own copious writings was tremendous, and in the general awakening of the Mussalmans of India. A galaxy of men of letters, poets and prose writers, soon sprang up all over Northern India, all deriving their inspiration, directly or indirectly, from the fountain-head at Aligarh. Halu, the well-known Urdu poet, Maulvi Zakaulla of Delhi, Maulvi Nazi Ahmed, and Nawab Muhsinul Mulk are only the most brilliant stars.

At present the Muslim University is in the throes of expansion. The University buildings have already spread over an area of about four square miles, and yet there are new buildings coming into existence to keep pace with the advanc-

ing times. New science laboratories consisting of four blocks for Physics, Chemistry, Zoology and Botany are in course of erection.

There are now in the university 18 departments of studies, 20 literary societies, 19 games clubs and 12 allied institutions. Some of the latter are the Muslim University Intermediate College, a High School and a Middle School, a Teachers' Training College, the Tibbiya College, a hospital for the exclusive use of the students and the staff, and the All India Muhammadan Educational Conference. There are seventeen boarding houses including two large quadrangles, for the accommodation of the students of the University and the allied institutions.

The last two years especially have been times of rapid progress. Since Nawab Masood Jung Dr. Syed Ross Masood assumed charge of the Vice-Chancellorship, a new spirit has been infused into every phase of university life. Learned Professors have been invited from England, France and Germany to take charge of the various departments of studies. Dr. Andreweil D. Sc., (Paris), has been appointed Professor of Mathematics, while the Nizam chairs of Chemistry and Physics have been filled, respectively, by Dr. R. F. Hunter, D.Sc., PH D , D.I.C., and Dr. R. Samuel, D. Phil. (Gottingen), each of whom has to his name many valuable contributions to European Scientific Journals.

Aligarh has thus been growing during the last fifty years from humble beginnings to its present size and importance. During this period there have sprung up many great educational institutions, universities and colleges, over the length and breadth of India, while many of the older institutions have assumed larger proportions. But there are certain facts about Aligarh which make it unique among Indian educational institutions.

Aligarh represents the first definite attempt ever made by an educational institution in India to offer to those studying and living there that corporate life and that environment which have given to the Universities of Oxford and Cambridge the honoured place they occupy in the educational world as great centres of learning. The residential life of Aligarh has now half a century of tradition behind it, which leaves on the minds of all those who go away after receiving their education within its walls, memories of associations and frendships which remain vivid long after they have entered life outside. But more deserving of the world's attention is the fact that though this University, being the result of fifty years of work by the Mussalmans of India, is rightly called a Muslim institution, it has always, from the very first day of existence admitted students within its walls without any hindrance and irrespective of race, caste or creed.

[The ancient Gurukulas of Hindustan were residential, but were not comprehensive enough to merit the name of Universities.—ED.]

The Triumph of Cupid.

By

S. Subramanian, (Junior Intermediate)

SANKAR had passed his Intermediate, and joined up for his Honours course. He had passed the University Examination in the first class with distinction in all the parts, and in Chemistry he was first in the Presidency. Though he was only just eighteen, he had in his father's opinion passed the age of marriage. His father Mr. Krishna Rao had without Sankar's knowledge been consulting skilled astrologers on Sankar's horoscope. Horoscopes of several girls arrived at Mr. Krishna Rao's house. Astrologers' statements sometimes prove true and sometimes false; but Mr. Krishna Rao had full belief in Rahu, Ketu, Kuja, Gulika and all the other personalities of the Zodiac.

At last Mr. Krishna Rao found with great difficulty three horoscopes agreeing with that of Sankar's. But two of the three girls seemed ineligible. One seemed a little too old, being about fourteen. Another girl was not in Mr. Rao's opinion quiet and obedient enough; so she would not be a good bride for Sankar. Sankar's mother wanted an obedient daughter-in-law skilled in all domestic work. Whenever a good film arrived at the Theatre, or a Circus troup came, this girl would, if possible, steal away with a neighbour boy to the Theatre. Such an Amazon was she!

The third girl Janaki was gentle, quiet and obedient. She was the daughter of Mr. Rama Rao, a merchant. Her age was only twelve; she was an expert in all domestic work and had been taught by her mother how she should behave when she became a daughter-in-law (or wife.) Mr. Rao had found Janaki quite fit for his Sankar; but lo! there was the matter of *varadakshina*. Mr. Rao wanted at least four thousand, but Mr. Rama Rao's maximum offer was only three. But all other things being satisfactory, this matter could be settled.

Poor Sankar knew nothing of what was taking place in his home. He received money from his father regularly in the first week of every month, and lived pleasantly in the Students' Home. He was quite punctual in attending classes; and though not a good sportsman was in the tennis court earlier and more enthusiastic than others. Sankar was a very social youth; further, he was a favourite of all the professors.

Sankar had fortunately or unfortunately a few class-mates of the other sex. He had made the acquaintance of all of them, and was specially friendly with one Kamalam. He and Kamalam were both Chemistry students. She lived in a small house not far from the Students' Home; it was only a matter of about five minutes' cycling for Sankar to go to Kamalam's. Her father had been long dead and she was living with her uncle and her mother. Sometimes Sankar would go to Kamalam's house and they would study together. Sankar's proficiency in Chemistry was useful to Kamalam in her record writing.

Sankar did not share the opinions of his father in the matter of marriage. He did not want to suffer under the yoke of matrimony so early. He would marry after his education was over. In his opinion, marriages were happy not through

the agreement of horoscopes, but through the mutual love of the bride and the bridegroom. He concentrated all his love upon Kamalam and would express it in her presence if occasion arose, in a manner not easily comprehensible. He thought that she knew of his love for her and that she returned his love. Whether it was true or not, poor Sankar conceived that Kamalam would be allowed by her uncle to marry him.

One day to his great surprise, Sankar received a letter from his father, which ran as follows:—

My dear Sankar,

I am getting old, my dear son, and I wish to see you settled at home before I die. I've found a suitable bride for you; she, according to your and her horoscopes, would prove a faithful and obedient wife. She is Mr. Rama Rao's daughter Janaki. Now that you are grown up, the marriage must soon be celebrated. We've fixed the day of *Muhurtam* as 20th of *Makara*. Your college will soon close for Christmas, and so you can come here a week prior to the day. I hope you are glad to hear of your marriage, and that you would take with you when you come your friends also to attend the wedding ceremony.

With blessings,
Yours affectionately,
KRISHNA RAO.

Sankar's blood ran cold as he read this. He had seen Janaki when he was at home. She was a dark-complexioned girl, used to dress in the simple old manner. Being not much educated, she had no knowledge of English. Such a girl was not what Sankar wanted. He wanted a fair and "English-knowing" girl, dressed in the modern fashion with her hair arranged in curves and curls. His sweetheart Kamalam had all these virtues. He resolved to wed Kamalam and not Janaki. But he did not want to disobey his father. He was in a kind of dilemma. So he hastened to Kamalam to tell her of all this. When he stepped into her study, he found her absorbed in a magazine. Slowly he approached her from the back, when he discovered that she was reading a love story. He shouted "Kamalam!" She turned her face and apologised for not having seen him. She said that so powerful was that love story she did not see Sankar coming to the room. Speaking of the subject of the story, she incidentally said how much love she had for him. Sankar told her his story, and they had a long serious talk. After a long time Sankar felt much relived, thanked Kamalam for her timely advice, bade her good-bye and returned to his lodge.

The college closed for Xmas. It was only a week to the wedding day. In the village Mr. Krishna Rao was every moment awaiting the arrival of Sankar. But it was a letter that came in his stead. It was not in Sankar's handwriting. Mr. Rao read it:—

Dear Mr. Krishna Rao,

Your son Sankar is laid up with fever, and the Doctor says it is a case of Typhoid which would last for a period of three weeks. But there is no room for any anxiety, and there is no necessity of your coming here. He would be all right by the time College reopens. As he is laid up I am writing for him.

Yours sincerely,
A friend.

Krishna Rao's sorrow knew no bounds as he read the letter. All the castles he had built had now tumbled down. He uttered "Fate, fate, the decree of Prajapati!" After a while he went home. There, preparations were already begun for the marriage of Janaki. Krishna Rao said that the day of *Muhurtam* had to be postponed owing to Sankar's illness. But Mr. Rama Rao said that Janaki's marriage should take place on the fixed day. According to the astrologers, if she were

married on any day later than the appointed day, she would be attacked by a fatal disease. Now her marriage with Sankar was impossible. Krishna Rao returned home with much sorrow. Rama Rao found another suitable husband for Janaki, and her wedding took place on the fixed day.

Sankar now received a letter from a friend telling him that Rama Rao's daughter had been given in marriage to some other youth in the village. Sankar's joy now knew no bounds. Kamalam's uncle had consented to the wedding of Kamalam and Sankar. He at once wrote a letter to his father thus :

My dear father,

I was laid up with fever last week. The Doctor had mistaken the case for Typhoid. It was only an ordinary fever and I am now all right. I have just come to know that my proposed bride Janaki is already married. So I have found myself a suitable wife. I have arranged everything here ; please start as soon as you get this letter, with mother and all.

Yours affectionately,
Sankar.

Mr. Krishna Rao received the letter, and started immediately. He found that his son's selected wife was Kamalam. He did not object to Sankar's marrying her, for he feared that if he did not consent, he would never see Sankar settled at home. The marriage was celebrated with great pomp. Sankar's parents returned home. They could not take the couple home, for two more years of University course remained.

Within a year after the marriage Krishna Rao fell ill. Sankar got a telegram and started with Kamalam. Mr. Rao died. Sankar performed all the funeral rites, and placing his aged mother in the care of his younger brother, returned to the metropolis with his dear wife. One more year passed and the course ended. After the Examination, the couple came to Sankar's village. Within three months Kamalam became the happy mother of a male child. They all lived happily together. The examination results came ; and Sankar and Kamalam had both passed in the first class. Within a month Sankar got a place in the local Imperial Chemical Industries Ltd. Sankar was now settled in life, with his aged mother and young brothers : but unfortunately there was no Krishna Rao to see his son's prosperity.

എൻറെ അനുഭവം.

അതികമനീയമായ ഒരു വനാന്തരം. തൽക്ഷണം പെയ്തുനിന്ന ഒരു മഴനിമിത്തം ഇലകളിലും പുഷ്പങ്ങളിലും തുള്ളി തുള്ളിയായി നിന്നിരുന്ന ജലകണങ്ങൾ ബാലാൎക്കകിരണങ്ങൾ പ്രതിഫലിക്ക നിമിത്തം ചെറിയ ചെറിയ രസക്കുടുക്കകൾ പോലെ മിന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇടക്കിടക്ക് പുഷ്പങ്ങളിൽനിന്നു മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വണ്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഹുങ്കാരം ആ കാന്താരനിശ്ശബ്ദതയെ മന്ദമായി ഭേദിച്ചു. വിചിത്രപക്ഷങ്ങളോടുകൂടിയ ചെറുകിളികൾ കൊമ്പുകളിൽ ചാടിച്ചാടി ശബ്ദങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതും ഉണ്ട്. വളരെ ഉന്നതങ്ങളായും വൎണ്ണരഹിതങ്ങളായും ഉള്ള ചില മരങ്ങളിന്മേൽ പൊകണങ്ങളും ചൂളകളും പററിയിരുന്നു പ്രഭാതസൂൎയ്യനു കളകൂജിതങ്ങളാൽ സ്വാഗതം പറയുന്ന മാതിരി തോന്നി.

നാലുഭാഗവും വൻകാടുകളാൽ ചുററപ്പെട്ട്, നടുവിൽ പച്ചപ്പുല്ല് നിറഞ്ഞ ഒരു മൈതാനത്തിൽ നിന്നു് മേഞ്ഞുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഒരു മാൻകിടാവ് പെട്ടെന്ന് മേലോട്ട് നൊക്കിച്ചാടി ഉള്ളിലെയ്ക്കു് ഓടിപ്പോകുന്നു. അതിൻെറ വഴിയെതന്നെ ദൃഷ്ടികളെ പതിപ്പിക്കുന്നതായാൽ, സൂൎയ്യകിരണങ്ങൾക്ക് ശക്തികൂടുംതോറും, മെല്ലെ മെല്ലെ പൊന്തിപ്പോകുന്ന 'കോട'യിൽകൂടി കൂട്ടം കൂട്ടമായി കുതിച്ചോടുന്ന പുള്ളിമാനുകളെ കാണാം. പകൽ മുഴുവനും പുറത്തുവരുവാൻ ധൈൎയ്യപ്പെടാതെ അവിടവിടെ പൊന്തകൾക്കിടയിൽ ഭീരുക്കളായി പാൎത്തുവരുന്ന ഈ ക്ഷുദ്രജന്തുക്കൾ രാത്രിമുഴുവനും പകുതിയെങ്കിലും ഭയമൊഴിഞ്ഞുവെന്നുവെച്ച് മൈതാനങ്ങളിൽ വന്നു മേയുന്നു. പ്രഭാതത്തിൽ ഉണ്ടാവുന്ന മന്ദപവനനേററു് നവതുഷാര കണങ്ങൾ നിറഞ്ഞ പച്ചപ്പുല്ലിനെ തിന്നു് മതിമറന്ന് ആഹ്ലാദിച്ചു നില്ക്കുക നിമിത്തം നേരം പുലരുന്നതുകൂടി അറിയുന്നില്ല.

മനുഷ്യനു തൻെറ കണ്ണുകൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗം പൂൎണ്ണമാവെണമെങ്കിൽ ഈവക കാഴ്ചകളാണ് കാണെണ്ടത്. ഗംഭീരവും മനോഹരവും ആയ അവിടങ്ങളിലെ വൻകാടുകൾ, ഒരുവനെ ആനന്ദപൂൎണ്ണമെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ആ വേദാന്തതത്വങ്ങളിലേക്കൊ, സുഖദായിയായ ശൃംഗാരവിഷയത്തിലെക്കൊ, ഇടക്ക് ഈ ലോകത്തിൻെറ നിസ്തുലമഹിമയേ കുറിച്ചുള്ള ഒരു ചിന്താസാഗരത്തിലെക്കൊ, അതിതീവ്രമായ മനോവേദനയിലേക്കൊ തള്ളിവിടുവാൻ വഴിയുണ്ട്.

എന്നാൽ തനിവേദാന്തികളും ചിന്താമഗ്നന്മാരും ഈവക പ്രദേശങ്ങളിൽകൂടി നടക്കുന്നത് വലിയ സുഖമുള്ള ഒരു കാൎയ്യമല്ല. കാററുകൊണ്ടു തമ്മിൽ ഉരസുന്ന വിടപശാഖകൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന ശബ്ദമൊ ചില പക്ഷികളുടെ കൊമളങ്ങളും ചില

വയുടെ ഭയങ്കരങ്ങളും ആയ രവമൊ അല്ലാതെ വിവിധ ജന്തുപരിപൂൎണ്ണമായ ഈ വക വനങ്ങളിൽ പകൽസമയത്തു് യാതൊരനക്കവും ഉണ്ടാവുകയില്ല. ഒരിഞ്ചു പോലും ഒഴിയാതെ മൈതാനഭൂമികൾ മുഴുവൻ ചവിട്ടിമറിച്ചു് രാത്രികാലങ്ങളിൽ അഹങ്കരിച്ചു നടക്കുന്ന കാട്ടികളുടെ കുളമ്പടികൾ നിറഞ്ഞും, ശുദ്ധജലം ഒഴുകുന്ന ചില അരുവികളുടെ തീരത്ത് ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന നരിച്ചുവിട്ടുകളും, ആനക്കൂട്ടങ്ങളുടെ വട്ടച്ചുവിട്ടുകുഴികളും കണ്ടാൽ ഒരു ഞെട്ടൽ ഏവനും തോന്നും.

തോക്കുണ്ടല്ലൊ കയ്യിൽ എന്ന ധൈൎയ്യത്തോടുകൂടി ഞാനും ചില കൂട്ടാളികളും ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു വൻകാട്ടിൽ സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു. കാൽപ്പെരുമാററം കേട്ടു കാലുകൾക്കിടയിൽനിന്നു പെട്ടെന്നു ചാടിപ്പോകുന്ന ചില മാനുകളെയല്ലാതെ ഒരു മണിക്കൂറോളം നടന്നിട്ടും വേറെയൊന്നും കാണുകയുണ്ടായില്ല. ഏകദേശം ഒരു മൂന്നുമണിക്കൂറോളം ഇങ്ങിനെ നടന്നു. പെട്ടെന്നു പിന്നിൽനിന്നൊരു വെടിപൊട്ടുന്നതുകേട്ടു ഞെട്ടി തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ടതു വലിയ വലിയ പാറക്കല്ലുകൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി ഉരുണ്ടുവരുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു കൂട്ടം കാട്ടികളെയായിരുന്നു. അതേവരെ വെടിവെക്കാവുന്ന എന്തെങ്കിലും ഒരു ജന്തുവിനെ മുമ്പിൽ കാണട്ടെ എന്നു പ്രാൎത്ഥിച്ചിരുന്ന ഞാൻ പെട്ടെന്നു കിംകൎത്തവ്യതാമൂഢനായി അല്പനേരം നിന്നു. പെട്ടെന്നുണ്ടായ ആ പരിഭ്രമം വിട്ടു പോയി നോക്കുമ്പോഴാണ് എൻെറ ഒരു പ്രാണസ്നേഹിതനെ വലിയ ഒരു പോത്തു് കൊമ്പിലാക്കി കളിപ്പിക്കുന്നതു കണ്ടതു്. പരിഭ്രമിച്ചും ഭയന്നും ഞാൻ എൻെറ തോക്കിൻെറ രണ്ടു കുഴലും ഒപ്പം ഒഴിച്ചുകളഞ്ഞു. "അയ്യൊ! നിരായുധനായല്ലൊ" എന്ന ഓൎമ്മ എന്നെ പൂൎവ്വാധികം പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല പ്രജ്ഞാഹീനനാക്കുകകൂടിച്ചെയ്തു. തീപ്പോലെ ചൂടോടുകൂടിയ ഒരു ശ്വാസം മുഖത്തു തട്ടി പെട്ടെന്നുണൎന്ന എൻെറ അക്ഷികൾക്കു ലക്ഷ്യമായതു, ഏകദേശം ഒരഞ്ചുവാര അകലെയായി ക്രോധിച്ചു നില്ക്കുന്ന ഒരു കാട്ടുപോത്തിനെയായിരുന്നു. കാണലും, അട്ടഹാസ വരലും ഏററിമറിക്കലും ഒന്നായി കഴിഞ്ഞു. ഉഗ്രമൂൎത്തിയായ ആ ജന്തുവിനെ കണ്ട ഉടനെ ഭയവിവശനായി കണ്ണടച്ചു വരുന്നതു വരട്ടെ എന്നുറച്ചു ഞാൻ നിലത്തു കിടന്നു. എന്തൊ ഒന്നാലോചിച്ചു ദേഹം തടവിനോക്കിയപ്പോൾ നനഞ്ഞു രക്തംപുരണ്ടപോലെ തോന്നി. പതുക്കെ പതുക്കെ പ്രജ്ഞ എന്നെ വിട്ടുമാറുന്നതായും തോന്നി. "കാലപുരിയിലേക്കു ഒരാൾകൂടിയിതാവരുന്നു എന്നു സന്തുഷ്ടനായ

കാവൽക്കാരൻ ഘണ്ടാനാദം തുടരെത്തുടരെ പുറപ്പെടുവിച്ചു. കാട്ടുപോത്തു എന്നുതന്നെ ചിന്തിച്ചുംകൊണ്ടു അതുകേട്ടുണൎന്നു. "കടുന്തുടി കൊട്ടുന്ന ഹൃദയത്തോടുകൂടി" നോക്കുമ്പോൾ വീട്ടിന്റെ വടക്കെ കോലായിൽ സുഖമായി കിടക്കുന്നതായും ഓട്ടയുള്ള ഓടിന്നുള്ളിൽക്കൂടി വീണ വെള്ളത്താൽ ഷട്ട് മുഴുവൻ നനഞ്ഞതായും കണ്ടു. കണ്ണുതിരുമ്മി എഴുന്നേററപ്പോൾ രാവിലത്തെ ചായ അടുത്തുവെച്ചു പോകുന്ന രാമൻനായരുടെ പിൻപുറമാണ് കണ്ടതു. വേഗം കിടക്ക മടക്കി തൂൺചാരി കൊണ്ടു കുറച്ചുനേരം ഇഹലോകത്തിലും പരലോകത്തിലും അല്ലാതെ ചിന്താമഗ്നനായിനിന്നു. തലേദിവസം ഒരു നായാട്ടിൽ ഏൎപ്പെട്ടു ക്ഷീണിച്ചുറങ്ങിയതുനിമിത്തമുണ്ടായ ഒരു സ്വപ്നംമാത്രമാണ് എന്നെ ഇത്രമാത്രം ഭയപ്പെടുത്തിയതെന്നാലോചിച്ചു എനിക്കു ചിരിവന്നുപോയി.

എം. പി. കോമൻമേനോൻ,
(സീനിയർ വിദ്യാൎത്ഥി.)

മായപോൽ സ്വപ്നവും പോയ്മറഞ്ഞു.

കാളിമയാളിടും കാളികയാകാശ-
മാളികമോളിലായ് ലാലസിച്ചു.
കാരാഗാരത്തെപ്പോൽ വാരിധീഗർഭംപോൽ
പാരാതെ ക്രൂരിരുട്ടായിക്കൂടി.
കണ്ണെഴുതാനല്ലൊരഞ്ജനമാസ്യത്തിൽ
പെണ്മണി ശാർവ്വരി തേച്ചുപോയോ?
അല്ല, നീരാടുവാനാഴിയിൽച്ചെന്നവ-
ളല്ലണിക്കൂന്തലഴിച്ചിട്ടിറങ്ങിയോ?
എന്തഹോ ക്രൂരരും പോരാതെ മാരിയും
ഹന്ത രജനിയെയാക്രമിച്ചോ?
മാനിനി യാനനാലിപ്തമാകും മഷി
മാരിയാൽ ക്ഷാളനം ചെയ്തിടുന്നോ
അമ്പിളിത്തൂനെററി മൂടുന്ന കാർകുന്ത-
കുന്തളം മാററിയൊതുക്കിടുന്നോ?
എന്തിത്ര കോപം നടിക്കുന്നു നീനിശേ?
എന്തുപിഴച്ചു ഭൂവാസിജാലം?
സങ്കടവങ്കടലാണ്ടവർക്കാശ്വാസ-
സങ്കേതംനല്കുന്ന നിദ്രയെത്തി
ബാഹുക്കളാലെ തലോടിത്തുടങ്ങിനാൾ
ഭാമിനി ഭൂലോകവാസികളെ.
ഘോരാന്ധകാര മകത്തുകരേറാതെ
നേരെ പരിത്രാണം ചെയ്തു ഭടൻ.
ആ മണിദീപം കെടുത്തി,യെൻശയ്യയിൽ
സാമോദം ചെന്നു കിടന്നുഞാനും.
അർദ്ധനിശയുടെ അന്ത്യനിശ്വാസംപോൽ
ഭിത്തിയിന്മേൽ മണി മുട്ടിയപ്പോൾ
വൃക്ഷസ്ഥിതയാമുലൂകിതൻ മൂളലാൽ
ചിത്തത്തിൽ ഭീതി വളർത്തിയപ്പോൾ
പാരാവാരത്തിലെ വൻതിരമാലകൾ
ഘോരമുകിൽരവംപോലലറി.
രൂക്ഷയാം രാത്രിതൻ രൂപഭാവാദികൾ
വീക്ഷിച്ചു ഭീതയായ്ത്തീരുകയാൽ
ഓടുവാനോങ്ങിയും സംശയം തേടിയും
പേടമാൻകണ്ണിയാം നിദ്രവാണാൾ.
നിദ്രയിൽ നിശ്ശേഷം മഗ്നമാകാത്തതാം
ഹൃത്തടം മാമകം ചുററുകയായ്.
പൂർണ്ണിമയാമന്നു പൂർണ്ണേന്ദുവെത്തിനാൻ
പ്രാപ്യമാം പർവ്വതപ്രാന്തത്തിങ്കൽ.
താതന്റെ താഡനമേററ തനയനെ
മാതാവു മന്ദംതലോടുംപോലെ
ചണ്ഡമാർത്താണ്ഡമരീചികളേററഭൂ-
മണ്ഡലം ചന്ദ്രൻ തലോടുകയാൽ
ആഴിയിലാണ്ടദിനേശപ്രതിച്ഛായ
യാവാമീയംബരചാരിസോമൻ
അല്ലായ്കിൽ നാഥനാം ഭാനുവെത്തേടിടും
മല്ലാക്ഷി ജായതാനായിരിക്കാം.
കൂന്തലിൽ ചൂടിയ പൂക്കളിൻസൗരഭ്യ-
മേന്തിയാണിത്തെന്നൽവീയുന്നതും.
പാലാഴിതന്നിലെ കല്ലോലമാലപോൽ
ഭൂതലമേററം വിളങ്ങുന്നതും
നാരിതൻ സാരിയിൻ തുമ്പിനാൽപാരിടം
മൂടുക കാരണമായിരിക്കാം.
ഇത്ഥം വിശുദ്ധമാം രാത്രിയിലേകനായ്
ചുററിത്തിരിഞ്ഞു ഞാൻ പോന്നിടുമ്പോൾ
നിശ്ചലതന്നുടെ നിർവ്വാച്യസൗന്ദര്യം

നിശ്ശേഷം നേത്രങ്ങളാസ്വാദിക്കെ
കുന്നൊന്നു ദൂരെയായ് ദൃശ്യമായായതിൻ
സന്നിധിയിങ്കൽ ഞാനെത്തിവേഗം.
പച്ചപ്പൂമ്പട്ടു പുതച്ചു പാൎത്തീടുമോ-
രച്ചെറുകുന്നിന്റെ മീതെയെത്തി.
പൂൎവ്വഭാഗത്തിലപ്പൎവ്വതാവു മിന്ദുവിൻ
പൂൎവ്വാംഗം മാമരവൃന്ദമിങ്ങും
ഉത്തരദിക്കിലും പശ്ചിമഭാഗത്തും
ദക്ഷിണദേശത്തും കാടും കാണായ്
അത്യുന്നതങ്ങളാം വൃക്ഷസമൂഹത്താൽ
എത്രയും പൂരിതമാക്കാനനം.
നീലദുകൂലമണിഞ്ഞു തരംഗിണി
ചാലെയൊന്നോടുന്നുണ്ടപ്പുറത്തായ്
ഗംഭീരഭാവം കൈക്കൊണ്ടു ചരിക്കുന്നി-
തംബുധിയിങ്കലേക്കാവാഹിനി-
ശാന്തമൃദുലമാം ഗീതം തുടൎന്നുനി-
താന്തം കരക്കോളത്താളമോത്തി.
നാഥസവിധത്തിൽ പോകുന്നുവെന്നുള്ള
മോദത്താൽ ഗീതം തുടങ്ങിയെന്നോ?
അക്ഷികളാകുമപ്പോഴ്ചുഴി ജാലമ-
രക്ഷണം പോലുമടച്ചിടാതെ
വീക്ഷിപ്പതെന്തുനീയിത്ഥം പ്രകൃതിയെ-
യക്ഷീണയായയഹോ? പോയിടുമ്പോൾ.
വൃക്ഷപത്രങ്ങളാലാവൃതം ദേശത്തിൽ
വിസ്തൃതമായൊരു ദ്വാരം കാണായ്
ആയതിൻ കീഴിലായുണ്ടുപുളിനമൊ-
ന്നാനദിവൃക്ഷം പറക്കുകയാൽ.
വാനസഞ്ചാരികൾ വിശ്രമിച്ചീടുന്ന
പാവനദേശമോയിപ്രദേശം?

ആമണൽത്തിട്ടിന്മേലങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടു
മാരോനടക്കുന്ന കാണുമാറായ്.
മാനുഷഹീനമാം കാന്താരമദ്ധ്യത്തിൽ
താനേ ചരിക്കുന്നോനീയാളാരോ
ധാത്രിതൻ കോമളഗാത്രത്തെക്കാണ്മ വാൻ
പാൎത്തട്ടിൽ വന്നോരു ദേവനാമോ?
നിൎമ്മലവാരി നിറഞ്ഞ നദിയുടെ
മൎമ്മരഗീതം ശ്രവിക്കുവാനായ്
കിന്നരഗന്ധൎവ്വസിദ്ധാദിവൎഗ്ഗത്തിൽ
നിന്നു വന്നുള്ളോരു പൂരുഷനോ?
ഗന്ധൎവ്വനല്ലിവൻ; കിന്നരനല്ലിവൻ;
സിദ്ധനുമല്ലിവൻ; ദേവനല്ല.
മന്നിടത്തിങ്കലെ മൎത്ത്യരിലേകനീ
വെൺനിലാവിങ്കലുലാത്തുന്നവൻ.
നല്ലയുവാവിവനല്ലിനോടെന്തിനോ
മല്ലിടുമ്പോലല്ലേ, തോന്നീടുന്നു.
മിത്രങ്ങളില്ലാതെ ധാത്രിയിലേകനായ്
ചുററിത്തിരിഞ്ഞു നടക്കയാമോ?
സന്താപവാരിധി നീന്തുമിവൻതന്റെ
ചിന്തയാം വൻതിര മൂടിടുന്നു.
ആയതിൽനിന്നു തൻമസ്തകം പൊക്കുവാ-
നായിവനുദ്യമിച്ചീടുകയാം.
മാലതി മൂലമായ് മാലതിയാകയാൽ
മാലതിയിങ്കലെ മാലതിയിൽ
മാതൃഭൂദേവിതൻ മോഹനമാംമുഖം
മാലകററീടുവാൻ നോക്കുകയാം.
മാരശരങ്ങൾ —ഹാ! ക്രൂരത്തുള്ളബാണ ങ്ങൾ-
മാറിൽതറച്ചു കരേറുകയാൽ
തീവ്രമാം വേദന മാററുവാനായിവൻ
മാതൃപാദങ്ങൾ പണിഞ്ഞതാവാം.
തപ്തമാം ഹൃത്തടം ചെററുകുളിൎപ്പിപ്പാ-
നിത്തരം ദിക്കിവൻ തേടിയതാം.
ദുൎബ്ബലയെന്നു നിനച്ചുതൻ കഞ്ചുക-
മെന്ന്യേരണത്തിനായ് പോയീടുകിൽ

ഹൃത്തടമിത്തരം നഷ്ടമായീടുമെ--
ന്നോർത്തറിഞ്ഞീലിവനിത്രനാളും.
രാഗമാം പാശത്താൽ ബദ്ധനാമീയിവൻ
വേഗേന വന്നതാം കെട്ടറുപ്പാൻ.
ഹാ! യുവചിത്തത്തിലെന്തെല്ലാംശക്തിക-
ളായോധനത്തിന്നൊരുങ്ങിനില്പൂ!
പ്രേമമാം പാവകൻ കത്തിജ്വലിക്കുന്നു.
കാമിനിതൻവചോമേഘങ്ങളും
ജീവനാം വ്യോമത്തെ മൂടിമരുവുന്നു.
മാരിയാലഗ്നികെടുത്തീടുന്നു.
സന്താപധൂമവും പൊന്തിനിറയുന്നു
വേറുള്ള ചിന്തകളോടിടുന്നു.
ഇത്തരമുള്ളൊരു യുദ്ധഭൂവീയുവ-
ചിത്തമിതെത്രയും കഷ്ടമല്ലീ?
ലോകോപകാരങ്ങളാചരിക്കേണ്ടൊരീ
ദേഹവും ദേഹിയുമീവിധത്തിൽ
സന്താപവൻതിരക്കപ്പുറം നില്ക്കുകി-
ലെന്തുതാൻ കാര്യങ്ങൾ സാദ്ധ്യമാവും?

തപ്തമാം തൻസുതചിത്തത്തെകാൺകെയാ-
ലാർദ്രതയാർന്ന പ്രകൃതീദേവി
നീഹാരബിന്ദുക്കളാമശ്രുജാലങ്ങൾ
വർഷിച്ചാൾ ധാരമുറിഞ്ഞീടാതെ
വന്യസുമങ്ങളിൻ സൗരഭ്യംകട്ടോരാ-
തെന്നലാം പട്ടാടത്തുമ്പിനാലെ
പുത്രമുഖത്തിലെബ്ബാഷ്പകണങ്ങളെ
യിദ്ദേവിമെല്ലെത്തുടക്കുകയാം.

ആയുവാവാമണൽത്തിട്ടിൽകിടന്നുട-
നാകാശദേശമളന്നിടുന്നു!
പൂനിലാവാകുമപ്പീയൂഷവർഷത്തെ
കീറിയമാറിന്മേലേല്ക്കുകയാം.
മാരുതനുണ്ടാക്കും മർമ്മരശബ്ദമാം
മാതൃവചനങ്ങൾ കേൾക്കുവാനായ്
അത്തന്വിയാൾതൻമടിയിൽത്തൻമസ്തക
മിത്തരം വെച്ചുകിടക്കയാവാം.
നോക്കാമടുത്തുചെന്നെന്നു നിനച്ചുഞാ-
നാക്കാട്ടിനുള്ളിലേക്കാഗമിച്ചേൻ
....

....

ആയത്തുനേരമുറക്കമുണർന്നുഞാൻ
മായപോൽ സ്വപ്നവും പോയ്മറഞ്ഞു!
....

കാന്താരപ്രാന്തങ്ങൾ, വൻനദി, ചന്ദ്രനും,
സന്താപപൂരിതനായുവാവും,
വെൺമണൽത്തിട്ടുമക്കുന്നുംകണ്ടില്ലഞാൻ
വിണ്ണവർഗീതവും കേട്ടതില്ല.
പങ്കജനായകൻ പൊന്തിവരുന്നതും
പർവ്വതശൃംഗങ്ങൾ മിന്നുന്നതും
മാനുഷർപോവതും പത്രിപാറുന്നതും
കാണുമാറായാവിഭാതത്തിങ്കൽ
രാത്രിയിൽകണ്ട കിനാവിനെയോർത്തു
ഞാൻ
മെത്തയിൽ നിശ്ചലനായ്ക്കിടന്നേൻ.

പി. പി. അനന്തനാരായണൻ,
(സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.)

New Municipal Office, Karachi.

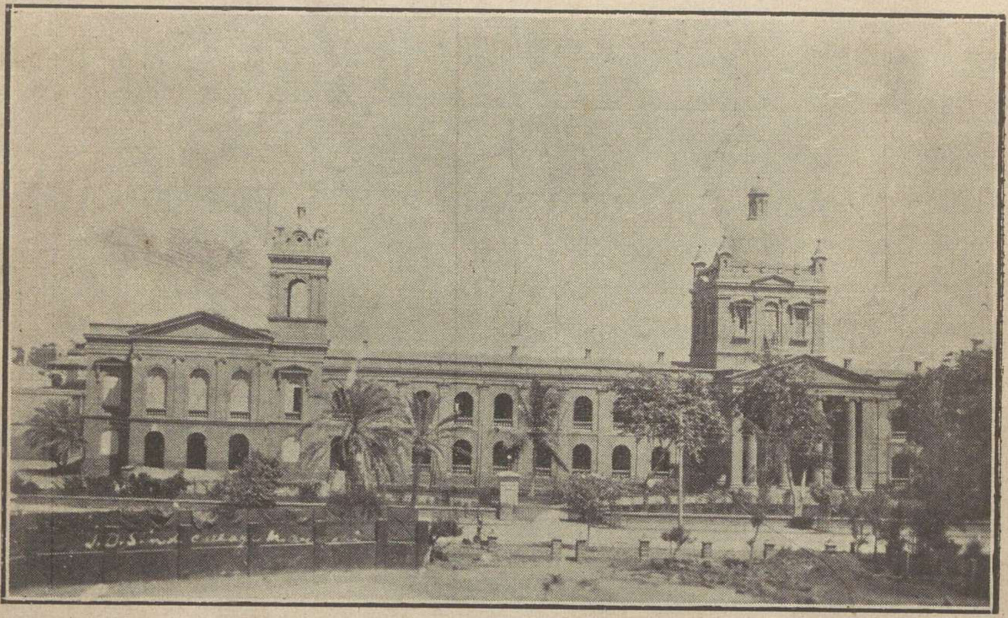

D. J. Sind College, Karachi,
where the Ninth All-India Educational Conference was held from 27-12-'33 to 30-12-'33.

A Trip to Karachi.

ZAMORIN'S COLLEGE,
Calicut, 16-3-'34.

My dear students,

In a letter which Mr. W. K. M. Langley, M. L. C., wrote to me a few months ago, he was kind enough to suggest that "a page or two of correspondence in the Magazine might encourage the rising generation (meaning the students here) to air their views which would be of much interest." I have, therefore, adopted the letter form for giving you a short account of my trip to Karachi during the last Christmas vacation, in the hope that you will act up to Mr. Langley's wise suggestion hereafter and thereby enable the Magazine to fulfil one of its main objects.

The Ninth All-India Educational Conference was held at Karachi from the 27th to the 30th December last. When I got the invitation, the idea immediately struck me that I would make this an excuse for going to distant Karachi, as I had a great desire to see the place. I thought that a long journey might do me good and without much hesitation, I accepted the invitation. The necessary arrangements for my stay at Karachi were made through my friend, Mr. S. G. Venkitachala Iyer, a well-known merchant here.

I am sure all of you know what and where Karachi is. The subject of Geography still continues to be disliked by the students in spite of its being made more scientific and interesting than it used to be in my school days and as a result, we find many of them even now exhibiting the most appalling ignorance of it. To take a most recent example, in the S. S. L. C. Examination Report of 1933, the following answers noted by the examiners appear, namely,

(1) Sind is very close to Kalahari and enters the Mediterraman Sea and (2) Karachi is to the west of Lake Tanganiyaka. Astounding, is 'nt it? But perhaps these answers are not so bad as the one we had in 1932, namely, 'Delhi is the name of a river in North America.' I have, however, no doubt that you are better than the students who wrote these answers. Karachi, you will say, is the third important sea-port of India situated at the extreme west end of the Indus delta and is the capital of the Sind Province. Yes, you are right and I congratulate you on your geographical knowledge.

Leaving this on the 16th December last, I went to Madras whence after a stay of three days I left for Bombay which I reached on the morning of the 22nd. Madras shrinks into insignificance by the side of this fine big city. I was deeply impressed by the imposing buildings, four and five storeys high, the busy traffic of motor cars, tram cars and buses and the deafening hum and roar all around. Bombay, as you know, has a magnificent harbour, the best natural harbour in India, with ample dock accomodation for quite a large number of ships. The two most notable buildings are the Victoria Terminus of the Great Indian Peninsular Railway and the Taj Mahal Hotel built by the Tata family in 1904, the most palatial hotel in India. In addition to its fine buildings, it contains some beautifully laid out parks and this perhaps is why Bombay is called the *City of parks and palaces*. A favourite suburb of Bombay is the famous Malabar Hill, a high ridge running out into the sea and terraced to the top by handsome houses. Towards the northern end of the Malabar Hill lie the Parsee Towers of Silence where the Parsees expose their

dead to be eaten up by vultures, the bones being thrown into a well where they crumble into dust. In a walk through Bombay, the one thing that struck me was the curious mingling of all sorts of people, the Hindus, the Mohamedans, the Parsees, the Chinamen, African Negroes, Arabs, Persians, Afghans and Europeans—a motley population of persons widely differing from one another in race, colour, religion, language and dress.

The distance from Bombay to Karachi is 500 miles by sea but nearly 1000 miles by rail. You will do well to look into the map of India and verify this. The railway journey is tedious and inconvenient, especially as a portion of the route lies through the desert of Sind. I, therefore, chose the sea route.

It was on the morning of the 23rd that I sailed from Bombay, having reserved a berth in a first class cabin on board *S. S. Vita*, a nice big steamer belonging to the British India Steam Navigation Company and provided with every necessary comfort. That was my first sea voyage and as such, it was quite a novel experience for me. My cabin was an excellent one and being well-furnished, was quite satisfactory. Inside it, I never felt as if I was out on the open sea. But I did not long remain inside as the sound of the waves called me out. I spent most of my time outside on the deck, walking to and fro and watching the sea as the steamer made its way through the deep blue waters. All around, I could see nothing but a vast sheet of water. It was a majestic sight and I began to meditate on the glory of God and the wonderful beauties of creation. The waves while they beat against the sides of the steamer seemed to me to be speaking in some language which we, poor mortals, could not make out. Could it be that they were asking us, insignificant creatures, to put all our trust in God and assuring us that He would do in all things what was best for us? Be that as it may, time fled so quickly for me when I was out on the deck in communion with nature and I forgot all my troubles. Thanks to our Lord, I did not get sea-sick or home-sick and was quite happy. Some of my fellow-passengers took me for a Sanyasin and some others thought that I was a pilgrim bound for Dwaraka (one of the ports at which the steamer touched), but all the same, I made a few good friends including the Captain and the Chief Officer of the steamer who were very nice to me. The sea voyage was indeed the most enjoyable part of my trip, mainly because I found it an excellent antidote for mental depression.

After spending about 48 hours on board the steamer, I landed at Karachi at about 7 A. M., on the 25th. Mr. G. Subramania Iyer, Manager of the Malabar Steamship Company's branch at Karachi, to whom Mr. S. G. Venkisachala Iyer had written beforehand, had sent a car and I had a very pleasant drive to my host's house which was three miles away from the harbour. I thought it would be very cold in Karachi but as good luck would have it, the weather was very fine though I was told that it was unbearably chill but a day before. What made a deep impression on my mind in my first drive through the city was the wonderful neatness all around. The roads were scrupulously clean and absolutely free from dust and accustomed to the Calicut roads, I felt the contrast very striking indeed. The whole atmosphere was refreshing and exhilarating.

My kind and good host extended to me a most cordial welcome. I was comfortably accomodated in his house and stayed with him for a week. Not being in the best of health, I was careful about my diet and lived on milk and fruits alone. Karachi is noted for its good milk and as for fruits, you get several varieties of fresh and dry ones. I therefore found no difficulty in living on such a simple food and perhaps was all the better for this change.

Gandhi Garden, Karachi.

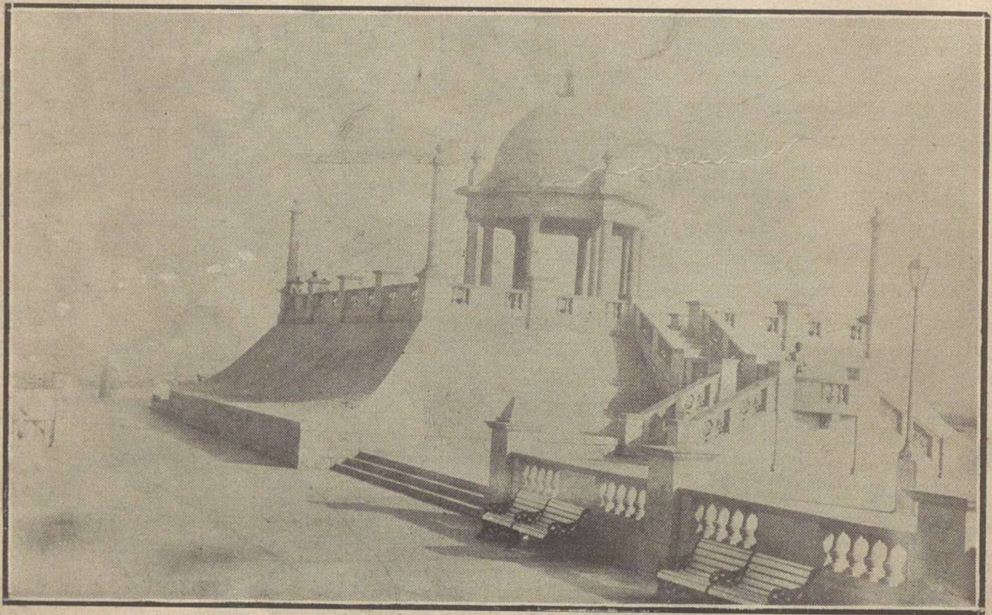

Clifton, Karachi.

The All-India Educational Conference and Exhibition were held at the D. J. Sind College but I do not like to trouble you with an account of it as it will not interest you. Suffice it to say that the Conference gave me the opportunity of becoming acquainted with many distinguished educationists from different parts of India, among whom may be mentioned Sir Syed Ross Masood, Vice-Chancellor of the Aligarh Muslim University, who presided over the conference, Principal Seshadri of the Ajmeer College, Principal Bhutani of the D. J. Sind College, Principal G. N. Gokhale of the Karachi Engineering College, Captain J. W. Petavel (late lecturer, Calcutta University), Principal Harrison of Sind Madresah, Mr. K. S. Vakil of Dharwar, Principal Father Dhur of St. Xavier's College, Bombay, and Professor Diwanchand Sharma of Lahore.

Want of space prevents me from giving you a detailed description of all that I saw in that delightful city. I shall, however, give a brief sketch, leaving it to your imagination to fill up the gaps. I suppose that is enough.

Karachi is the neatest and one of the finest of the cities I have seen. The buildings are very similar to those I saw in Bombay. The roads are all tarred. There was no sign of any dirt so far as I could see. Even the slums which I saw were very tidy and clean—in fact, I thought they were better than some of the most well-kept roads of Calicut. Sanitation, the primary concern of every municipality worth the name, is most carefully attended to and stinking alleys are practically unknown. The 'flush' has been introduced throughout as in Bombay and the drainage is all underground. I am sure I shall not be wrong when I say that the Karachi Municipality is one of the best in India.

The town is lighted by electricity and there is no darkness on the roads at night as in Calicut. It has a fairly good supply of pipe water provided by a subterranean aqueduct about 20 miles in length. I was told that several schemes were being considered by the corporation for increasing this supply. The average annual rainfall is very little, about 5 inches, July and August being the rainy months. The weather is said to be delightfully cool and dry from November to March.

Among the buildings that I saw, mention may be made of three. The Corporation Office struck me as a palatial structure. The staircase is of marble (perhaps a luxury) and the rooms and halls are spacious and well-ventilated. The D. J. Sind College is another grand building with fine lecture rooms and laboratories. A third is 'Seva Kunj', a hostel for students, well-maintained and and neatly kept.

Among the amenities provided for by the corporation is a beautiful garden called after Mahatma Gandhi with a fine zoo. I was charmed by its beauty and the quiet atmosphere that prevailed there and spent more than an hour in that enchanting place. It was a pity, I thought, that Calicut did not possess a good park where its tax-payers could breathe some fresh air.

The beach of Karachi known as 'Clifton' is another lovely place worth seeing. There are steps with low walls on both sides leading down to the sands and many people gather there to enjoy their evenings. We do not find a marina there—perhaps it is not possible to construct one —but that does not detract from the charm of that locality.

A word may be said about the conveyances. There are motor tram cars, motor buses, motor cars and phaetons. In the tram cars and buses, we do not find the uproar and confusion which are so characteristic of the Madras buses and travelling in them is therefore a pleasure. For conveying heavy loads, we find bullock carts; but more largely in use are the carts drawn by camels. I was never tired of looking at these huge creatures, for they seemed to me to have quite a

philosophic air about them. Carrying their heads high, with their necks erect and eyes turned heavenwards, 'sublime in their massive stupidity', they seemed to be practising 'Yoga' while dragging and carrying heavy loads with apparent ease. My host asked me whether I would like to have a ride on the camel's back but I declined to have the honour telling him humorously that even otherwise I had attracted a deal of attention.

About 6 miles to the north of Karachi there is a place called Mangho Pir which is famous for its hot sulphur springs. People suffering from skin diseases go and bathe there in special tanks provided for the purpose. Whether they are cured or not, I cannot say. A curious sight there is a small pond full of crocodiles. It was a wonder to me that with only a very small quantity of water—perhaps crocodiles' tears—these creatures seemed to be quite a happy family. How they came to be there no one knows but one thing is certain, they do not practise 'Birth Control'. It seems they are fed on sweetmeats practically and get no animal food. God bless them!

Another place which I visited during my stay was Drigh Road where I saw the arrangements made for air mail service which has given an additional importance to Karachi. The service worked by the Aviation Department of Tata Sons, Ltd., Bombay, 'a firm noted as one of the greatest industrial organisations in the British Empire' has been in regular operation for over a year. The pilot operating the 'Karachi—Bombay leg' of the Tata Air Mail service is Mr. B. K. N. Rao, a Bangalorean, who has earned the well-deserved reputation of being highly efficient in his work. The fact that there has not been a single accident bears ample testimony to his piloting skill. From Karachi to Bellary, via Ahamedabad and Bombay, a distance of 1050 miles, the mails are flown in one day! Isn't this wonderful?

Karachi has also a motley population as Bombay. The natives of the place are Sindhis speaking the Sindhi language. They appeared to me to be very fashionable, though I was told that they were very careful about their money and would count every pie before they spent it.

There are South Indians in all nooks and corners of the world and it is not surprising that Karachi has a South Indian Colony and naturally a South Indian Association. Some of them are occupying high positions. The Chief Officer of the Corportion is Mr. K. N. Ramasubha Iyer drawing a very fat salary. He is a Travancorean. The manager of the Associated Press is a Madrasee, Mr. Krishnamachari by name. The Editor, Mr. K. Punniah, and the Assistant Editor, Mr. C. H. V. Pathy, of the 'Sind Observer', an English Daily having a wide circulation, are both Madrasees under whose able editorship the paper has been thriving well. One of the leading lady doctors of Karachi is a Syrian Christian of Travancore. I became acquainted with most of the South Indians and had the honour of presiding over one of the meetings of the South Indian Association.

The most outstanding personality of Karachi is Mr. Jamshed Nusserwanji, the Mayor of the Corporation, and that is as it ought to be. Karachi owes its all to this one gentleman who is, if I may say so, the life and soul of the city. Patient, dutiful and honest, kind, affectionate and good, frank, simple and unassuming, he is really adored by every one. Ever bent on doing good, with the welfare of the city at heart, he is a man of action and never grudges to spend money on humanitarian work. I had the good fortune to meet him soon after I reached Karachi and in a few minutes we became good loving friends. He was kind enough to show me round some portions of Old Karachi and some of the new extensions. I cannot be sufficiently grateful to the good mayor of Karachi. May God shower

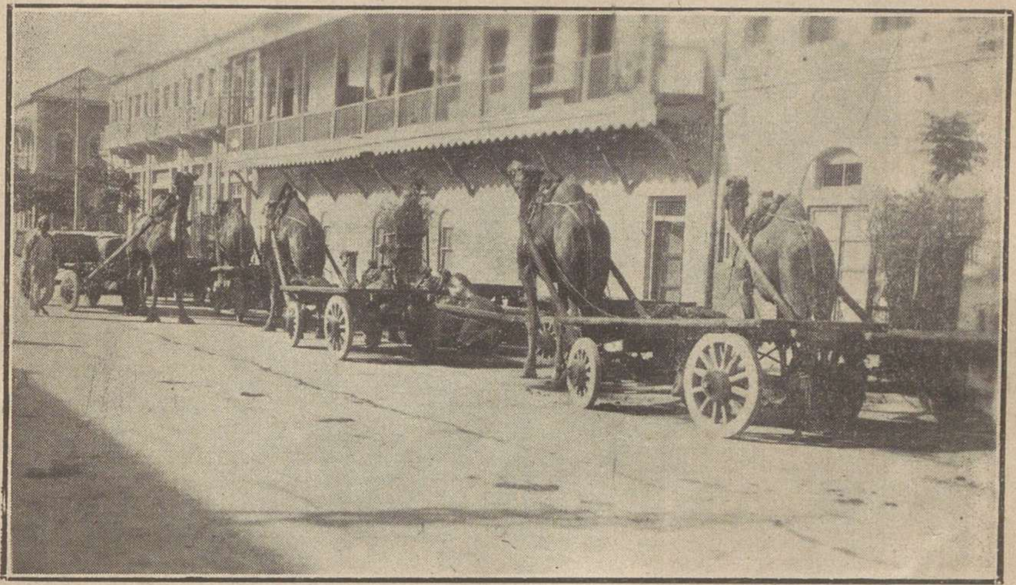

Camel Transport, Karachi.

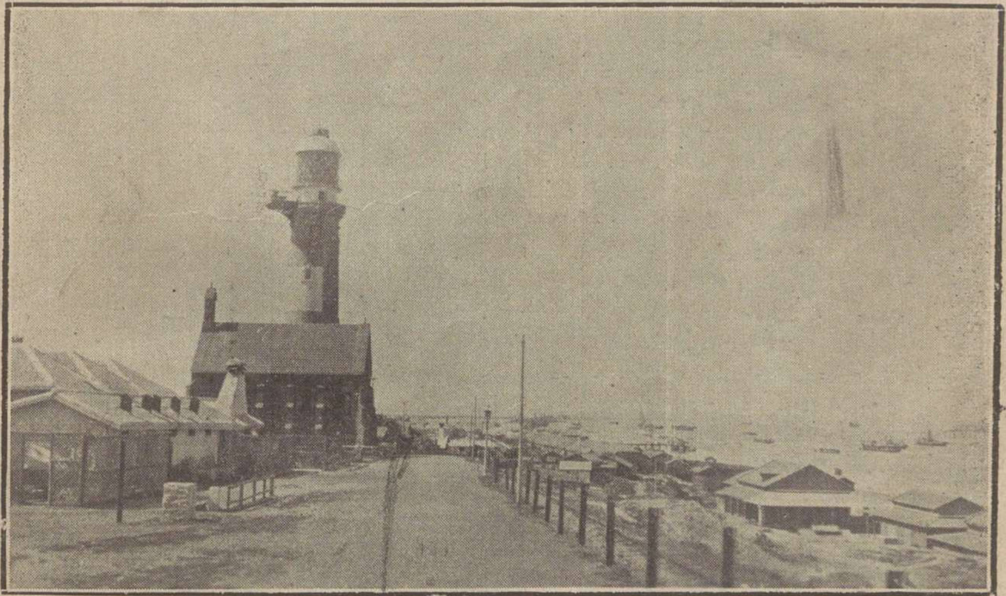

Manora Light House, Karachi.

upon him His choicest blessings and grant him a long lease of life to enable him to make Karachi the first city in the world !

My short stay at Karachi was certainly one of the happiest periods of my life and I was really sorry to bid good-bye to my many friends there in whose company I had such a pleasant time. I left the place on the afternoon of the 2nd January by the same steamer *S. S. Vita*, the Captain and Chief Officer of which were pleased to see me again. Landing at Bombay at noon on the 4th, I left it the same night and after a tedious railway journey covering a distance of over 1200 miles, I reached Calicut on the 7th., a day before the College re-opened.

I think this letter has become very long and I have taxed your patience a little too much. You may, however, like to know what impression I left on the minds of my friends at Karachi.

In the columns of the 'Sind Observer', the following sketch appeared soon after my exit from the place :

"Another personality more felt than seen was Mr. Menon of the Zamorin's College in Malabar. His Arabindo beard and his dress marked him out easily for the C. I. D. though ultimately they realised they were in the track of the wrong man. Mr. Menon is obsessed by what is called Spirutality Complex. He attributed all the evils of the present day education to its excessive tendency towards secularisation. I heard he made an enormous amount of friendships though he looked a recluse of academic groves rather than the noisy clamourer on the forum."

I blushed to read this sketch as I thought it was too flattering in some places. The 'Sind Observer' may be a shrewd observer of 'Sind and its people' but not perhaps of other people. I am however thankful to the talented writer for the compliment he has so ungrudgingly paid me.

Now, my dear students, I have done. To those among you who entertain doubts about the existence of God,—I daresay there is none—my advice is that you should take a sea voyage as early as possible. I am sure that, while out on the sea, with the surging roaring waves extending for miles all around, you will begin to feel the force of an unknown power governing the whole universe. Please remember that "the fear of God is the beginning of knowledge and the knowledge of God is the perfection of love." Good-bye !

With kind and loving regards,

Ever your well-wisher,

A. V. K. Krishna Menon.

The College Parliament (1933-34).

In the year under review, I am proud to submit that with the generous guidance and assistance of the authorities concerned and with the good will and co-operation of the members of the House, the work that we have done so far has been unique and creditable and characteristic of the youthful enthusiasm of the young members who form the members of the House.

This House has tackled almost all the important problems of the day—social, religious, educational, economic and political. Owing to the importance of certain subjects discussed on the floor of this House and also owing to want of time, discussions on those subjects had to be carried on at three or four continuous sittings of the Parliament. Looking at the resolutions discussed and the nature of the debates thereon we have to gather that the House consists of only sober and moderate elements, though extremists are not wanting.

When certain of the recognized leaders of the country passed away, condolence resolutions were moved, and unanimously passed. Eleven general resolutions were moved and debated in this House, out of which one dealt with religion, four with society, three with politics, two with education and one with economics. Twenty sittings of this Parliament were held to discuss these eleven resolutions. The excess sittings were due to the importance of some of the resolutions moved, coupled with the limit of time during which the Parliament held its sittings. Out of the eleven resolutions moved in the House, eight were passed by a large majority. Two of the resolutions were moved and discussed in Malayalam.

The debates were generally characterised by earnestness combined with wit and sentiment and satire.

I must now advert to the general shortcomings of the Parliament. Few of the Hon'ble members usually study and prepare the subjects under debate and they therefore naturally speak sometimes on matters which are irrelevant. Secondly most of the members feel shy and timid. They forget the wise saying, "to err is human and to forgive divine." No man is born infallible. By their perpetual silence in the House they do harm and injury to themselves more than to others, for they lose fine opportunities to cultivate public speaking and conquer nervousness and timidity. The third and the last shortcoming which I beg to bring to the notice of the august House is that the lady-members, who are also members entitled to speak and vote on the resolutions debated upon, have till now neither spoken nor voted. They have invariably remained neutral.

I sincerely and fervently hope that when this Parliament is reopened next year these shortcomings will be eradicated and the House made a perfect model for Parliaments to follow.

K. P. Vasudeva Menon,
Clerk of the House.

The College Hostel Day.

Saturday, 3rd February, 1934.

The Hostel Day was celebrated on 3rd February under the presidency of M.R.Ry. P. K. Manavikraman Rajah Avl., President of the College Board of Management. A large and distinguished gathering was present.

The proceedings began with prayers chanted by M. Sathyanatha Menon, one of the youngest boarders of the hostel. In opening the proceedings of the evening, the president referred to the sad and premature demise on 1st February of Mr. K. P, M. Menon, Crown Prosecutor to the Government of Madras and said: "He was a distinguished student of this College who rose to one of the highest positions in the Presidency by sheer dint of his ability and intelligence. His brilliant career should be a lesson and an inspiration to all of us."

In the course of his brief and instructive speech the president emphasised the importance of building up character. "Culture has no value," he said, "and degenerates into dead weight if it does not help to elevate our mental and moral being. Knowledge is but an instrument to expand our vision and broaden our hearts". He reminded the boarders of the hostel that they had all the advantages of a residential college. "Constant contact with the fellow-students and professors, frequent and free discussions and adjustment of differences of opinion, a display of fine team spirit and *esprit de corps* in the field, all these constitute true culture."

Mr. V. N. Dharman Achan, the enthusiastic and resourceful secretary of the hostel then read a short report giving an account of the hostel activities of the year. Space does not permit us to reproduce the whole report but special mention may be made of the Hostel Parliament, the Hostel Magazine, the "Regular Gita Classes which are being held every Sunday under the guidance of the Revered Sekharananda Swami of Sri Ramakrishna Ashram" and the "At Home" to Sir Fairless and Lady Barber and Miss Barber on 24th October 1933".

Then the president distributed prizes to the winners in the various competitions. This was followed by two lectures, one in Malayalam by Mr. Sooryan Ezhuthachan of the Malabar Christian College and the other in English by Mr. K. M. Nair of the local bar. Mr. Ezhuthachan traced the growth of Malayalam literature from early times up to our own days. His learned speech was enlivened with copious quotations from past and present masters of our vernacular. Mr. K. M. Nair delivered a short but very interesting discourse on 'Physical Culture.' Mr. Nair, in his own humorous and inimitable way, held up to ridicule the present day motion-drill and spoke of the superiority of the ancient *Kalari* system. His speech was punctuated with peals of laughter from the audience who would not let him off without his giving them samples of 'വായ്ത്താരി' used in the *Kalari* system of physical culture.

Then followed three beautiful tableaux and the staging of a Malayalam farce entitled "കള്ളപ്രമാണം". The tableaux were loudly acclaimed by the audience and Mr. P. Gopalan, our assistant drawing master who was in charge of them, deserves to be congratulated. The farce afforded the boarders of the hostel an opportunity for a fine display of their histrionic talents. The acting was both realistic and effective if one may judge

from the frequent applause which greeted the actors. All actors did well ; Mr. T. Govindan Nair, Mr. T. K. Unnikrishna Menon and Mr. V. N. Dharman Achan were particularly good and were awarded prizes.

In his concluding remarks the president congratulated the prize winners and the actors. The pleasant function came to a close with cheers to the president and the lecturers proposed by the hostel secretary. P. K. S.

The following is an account of the amount collected from the staff and the students of this College towards the Behar Earthquake Relief Fund.

1.	Staff		Rs. 45—8—0
2.	Senior Intermediate		27—0—2
3.	Junior Intermediate		29-14—6
4.	Sixth Form	A	6—7—0
5.	Do.	B	7—6—0
6.	Fifth Form	A	8—2—0
7.	Do.	B	9—6—0
8.	Fourth Form	A	3—2—0
9.	Do.	B	2—7—3
10.	Do.	C	8—6—0
11.	Third Form	A	4-11—6
12.	Do.	B	3—5—0
13.	Second Form	A	1—4—4
14.	Do.	B	5-13—0
15.	Do.	C	3—5—0
16.	First Form	A	2-12—0
17.	Do.	B	1—1—0
18.	Fifth Class	A	0—6—0
19.	Do.	B	1—2—3
20.	Fourth Class	A	0-12—0
21.	Do.	B	0—9—0
22.	Third Class		1—8—3
		Total Rs.	174—4—3

Amount sent on 8—2—'34	160—0—0
Postage (Registered letter)	0—4—3
Amount sent by M. O. on 28—2—'34	13—12—0
M. O. Commission	0—4—0
Total Rs.	174—4—3

A. V. K. KRISHNA MENON.

A12